

ЛОРИ ХЕРТЪР ФАНТОМА ОТ ЧИКАГО

Превод: Джулиана Дукова

chitanka.info

На моя съпруг Джери, с когото се запознах и омъжих в Чикаго. Той понася маниите ми с търпение и чувство за хумор.

ПЪРВА ГЛАВА

На близо дванайсет метра под Стейт Стрийт в центъра на Чикаго, в страховития мрак на някакъв изоставен тунел висок мъж внимателно се вираше в малко огледалце, залепено върху бетонната стена на тунела и пригладдаше с длан тъмната си коса. Само на няколко сантиметра от главата му стената се извиваше и се сливаше с тавана. Зад гърба му, на квадратна дървена масичка до тясното легло, стоеше електрически фенер, който хвърляше студени и зловещи отблясъци по гладките заоблени стени. Светлината проникваше в мрака, но се стопяваше в далечината на тунела.

В сенките зад фенера в стената на това разширение се виждаше стара двойна врата. Той водеше към подземията на Универсалния магазин „Уинтроп“, още от началото на века, когато оттук с малки вагончета зареждали със стоки, пратки и въглища. Именно затова бил изграден и целият този сложен лабиринт от тунели. Ръждясалите стари релси на теснолинейката, широки около половин метър, си стояха непокътнати в бетонния под. В последните години системата от тунели бе наводнявана няколко пъти от Чикагската река. Водата беше изпомпана, но вътре все още се усещаше усойния дъх на плесен.

Мъжът не обръщаше внимание на застоялия въздух, погълнат от заниманието да пригладда назад с гел тъмната си коса. Вече седмици наред живееше тук и бе свикнал с влагата и миризмата. Изучил бе сложния лабиринт от тунели достатъчно, за да може да нарисува груба карта на помещенията и да се движи навсякъде. Знаеше и как да преодолява повечето охранителни системи и без затруднение влизаше, в която и да е от старите чикагски сгради, чиито подземия бяха свързани с изоставените тунели на теснолинейката.

Той хвърли тубата с гел в една кутия, пълна с вестници и всякакви джунджурии. Закуцука към масичката, взе дебела свещ и я запали с клечка кибрит, после се върна към огледалото, с надеждата да успее да се огледа по-добре в оскъдната светлина. Имаше си и силно електрическо фенерче, което щеше да заслепи образа му.

Свещта ще свърши по-добра работа, реши той, докато я насочваше високо така, че да разгледа променения си външен вид. Сресана назад, косата му изглеждаше по-тъмна благодарение на гела, с който бе зализал гъстите си кичури. Не че особено харесваше тази прическа, но тя щеше да прикрие самоличността му. Оправи бялата папионка и отстъпи назад, за да огледа, доколкото може, официалното си облекло. Черният му фрак, черната жилетка и бялата плисирана риза бяха безупречни — забележително постижение, като се имат предвид обкръжаващите го обстоятелства.

Погледна часовника си и присви очи, за да различи стрелките в мътната светлина. Деветнайсет и четиридесет и пет, време беше да тръгва. Той бързо обърна гръб на огледалцето. Внезапна болка в бедрото го накара да сгърчи лице и той си напомни да внимава. Дълбоката рана от куршум още не бе заздравяла. Без да обръща повече внимание на болката, той се сети за още едно важно последно допълнение към костюма — бялата маска. Наведе се да остави свещта на пода, но раната в бедрото отново се обади и той закуцука към леглото. Сините чаршафи бяха опънати, възглавницата — грижливо изтупана. Върху ѝ лежеше кожената маска, която бе оставил, докато обличаше костюма на Фантома на операта, който беше „заел“ от „Уинтроп“. Огромният и изискан магазин разполагаше с прекрасно разнообразие от висококачествени костюми за Деня на Все Светии.

Той взе маската, провери черния ластик, който свързваше двата ѝ края, и се отправи към огледалото. Внимателно я сложи на лицето си и я закрепил над лъскавата занизана коса. Гладката бяла кожа се проточваше от върха на тесния му нос чак до нивото на косата. Отпред бяха изрязани два бадемовидни, леко повдигнати нагоре отвори за очите.

Той отново се наведе за свещта и я приближи до лицето си. Снежнобялата кожа ярко подчертаваше зелените очи, а тъмните мигли му придаваха тайнствен и призрачен вид. Прекрасно, помисли си той и доволно се усмихна. Имаше намерение да направи неотразимо впечатление на Кристъл Уинтроп на благотворителния бал тази вечер. Единствено в този случай и в тази нощ, която бе планирал като нощ на разкритията и истината, той щеше да назове своето име, което никога досега не беше използвал — Ерик. То напълно подхождаше на

костюма, пък и тъкмо днес бе моментът да го разкрие, когато смяташе, че най-сетне ще осъществи мечтата си.

Ерик пое дълбоко дъх, а в огледалото се отрази мъжественото му лице. Треската от раната и дългите самотни нощи бяха оставили своя отпечатък върху душевното му равновесие, но той се чувстваше в правото си и готов сега да излезе и да отвлече Кристъл, жената, която отдавна бе желал и за която мечтаеше от толкова време. Разбираше, че това едва ли е начинът да спечели дамата на своето сърце, но Ерик имаше причина да го стори: Кристъл възнамеряваше да се омъжи за неподходящ и опасен мъж.

Ерик ѝ бе простил за това, че не го забеляза като възможен съпруг. Въпреки непрекъснатото пренебрегване, любопитството на Кристъл и бунтарският ѝ дух, нейната жизнерадост и способност да се весели, очароваха затворения Ерик. Макар че произхождаше от влиятелно семейство, богатството и положението не бяха нещата, с които един мъж можеше да привлече Кристъл. Тя сякаш предпочиташе мускулите, блясъка и магнетичната чувственост, ако се съдеше по мъжете, с които бе имала връзка през изминалите години.

Но тази вечер Ерик щеше да я накара да забрави всички тях, заедно със сегашния ѝ безбожно красив годеник. Ерик Фантома щеше да изпълни и най-лудото ѝ въображение и копнеж и да я спаси от надвисналата опасност, която тя не забелязваше.

Това щеше да бъде нощта на съдбата.

Ерик взе дългата черна пелерина от облегалката на стола и я метна на раменете си. Когато тежката материя царствено прошумоля около тялото му, той усети, че го обзема чувство за мрачно величие. Това опиянение му вля сили и обтегна сетивата му. Не се ли увеличаше прекомерно, помисли си той, усетил как сърцето му лудо затуптява в очакване.

Може би всичките тези седмици самота под земята и този костюм го караха леко да се побърква. Той се почувства шеметен и обгърнат от лудост, тайнственост и сила. Дори кракът спря да го боли.

Ерик реши, че не го интересува дали се люшка на ръба лудостта. Крайно време беше това се промени. Щеше да превърне в магичната личност, която си представяше, че трябва да бъде, за да освободи обожаваната жена от коварния ухажор, да се разкрие пред нея като

единствения чувствен мъж от мечтите ѝ, който така безгрижно бе пренебрегвала досега.

Той отново си пое дълбоко дъх, грабна ръкавиците, уви копринената пелерина около тялото си и се отпрати към подземиеето.

— О, татко! — възкликна раздражено Кристъл, докато крачеше насам-натам покрай баща си в елегантната им гостна.

— Говоря сериозно! — отвърна баща ѝ, Лорънс Уинтроп, Трети, внук на мъжа, основал веригата от универсални магазини „Уинтроп“. — Как ще се появиш на благотворителен бал пред толкова много репортери и вестникари в такава рокля? При това си член на комитета, който го организира! Нали ще те снимат. Веднага се преоблечи!

Кристъл хвърли бърз поглед към твърде дълбоко изрязаната си бална рокля в цвят старо злато и се почувства малко неловко. Помисли си, че наистина е попрекалила. Пристегнатият колан подчертаваше тънката ѝ талия, а деколтето ѝ продължаваше в прихванати под раменете бухнали малки ръкави. Тя бе пожелала специално този модел, за да подчертае гърдите и раменете си, съвършено женствени и прекрасно оформени от дългите часове упражнения във физкултурния салон.

— Балът е за Деня на Все Светии — възрази тя, възвърнала спокойствието си. Знаеше, че ще стане така, както иска, нищо, че още живееше в дома на баща си. Нямаше смисъл излишно да се разправя. — Това е моят костюм.

— Тогава се завий с един чаршаф и се направи на призрак! — отсече Лорънс и се почеса по главата, оброчена с гъста сива коса. Той бе облечен в смокинг и възнамеряваше да се яви на бала след една делова вечеря, без специален костюм. — И на коя се правиш? На Мей Усет? Или Мерилин Монро?

— Както виждаш, нямам руса перука — посочи кестенявата си коса дъщеря му, събрана в сложна прическа със старомодни букли.

— Значи на Лейди Годайва, тогава? — продължи да любопитства той.

— Нямам кон и не съм гола — отвърна тя.

— Все тая.

— Ще бъда Красавицата от „Красавицата и Звяра“ — обясни тя. — Тони ще се маскира като Звяра.

— Така наистина сте близо до истината.

— Татко! — раздразнена, тя се тръшна шумно върху дивана в стил Чипъндейл, където се беше изтегнала и персийската ѝ котка. Младата жена се излегна и погали своята любимка.

Междувременно баща ѝ отново взе да крачи напред-назад. Той не беше висок, но широките му рамене и царствената осанка правеха силно впечатление на всички останали, само не и на дъщеря му, която знаеше, как да отстоява себе си.

— Все още не разбирам, защо си решила да се омъжиш за Тони — каза Лорънс и в тона му се долови тревога. — Мислех, че сватбата се отлага. Защо отново я насрочи? По-скоро щях да понеса да избягаш с една от горилите от зоологическата градина „Линкълн“.

— Сватбата никога не се е отлагала — отвърна тя и завъртя големия крушовиден диамантен пръстен на лявата си ръка. — Само позабавих нещата, това е. Сега отново мисля и скоро ще определя и датата.

Той спря и я погледна:

— Надявах се да ти дойде умът в главата след смъртта на Джей Сондърс, а сега... — Той изпъна гръб. — Това ме подсеща, че трябва да ти намеря нов адвокат. Джей не успя да изготви брачния ти договор.

Гърлото на Кристъл се стегна и тя наведе глава и отново погали котката.

— Не говори за Джей, татко. Не и тази вечер. Нека поне днес се позабавлявам. Толкова съм нещастна, откакто той изчезна. Затова не можах да се съсредоточа върху организирането на сватбеното тържество. Като си помисля само, че на бедния Джей или му изтича кръвта някъде, или лежи на дъното на Мичиган, или пък на Чикагската река. — Тя вдигна очи. — А защо още не са открили и следа от него?

Сивите очи на Лорънс също потъмняха.

— Не знам. Онзи ден се обадох в полицията, за да видя, дали са разбрали нещо. Детектив Фогърти заяви, че продължават разследванията и спомена за някакъв телефонен разговор и нова връзка. Но, доколкото знам, единственото им доказателство все още е само открития ягуар на Джей и кръвта по шофьорската седалка. Поддържат хипотезата, че първо е убит, а после тялото му е извлечено някъде.

Кристъл едва преглътна в опит да премахне буцата в гърлото си. Искаше да каже нещо на баща си, но ѝ беше трудно.

— Преди не ми се щеше да споменавам това, но... — тя замълча и навлажни устни с език — винаги съм имала чувството, че по някакъв начин виновна за смъртта му съм аз.

Баща ѝ придоби угрижено изражение, седна на един стол срещу нея и внимателно я погледна.

— Ти, виновна?

Често си бяха говорили за тайнственото обаждане на Джей по телефона в нощта, преди да изчезне. Бе поискал тя да отиде в офиса му още същата вечер, но тя имаше среща с Тони. Никога не бе споменавала пред Тони за обаждането и за необичайната тревога в гласа на Джей. На другата сутрин, когато отиде в офиса, секретарката на Джей бе притеснена, защото той не се бе появявал. По-късно чува по радиото за кръвта и колата му, намерена в подземния гараж на сградата.

Кристъл безпомощно вдигна голите си рамене.

— Ами... Гласът на Джей бе много напрегнат. Сякаш наистина имаше да ми съобщи нещо важно. И не искаше да го обсъжда по телефона. Мислех, че има нещо общо с брачния договор, но може би е било друго, информация, която някой си не му позволяваше да издаде и затова са го убили. Той беше толкова тих, слаб, умен, сигурно се е напъхал в опасна ситуация и е имал нужда от помощ, затова ми се обади. Може би, ако бях отишла при него, вместо на среща с Тони, това нямаше да се случи — тя разсеяно въздъхна. — Тревожи ме натрапчивото усещане, че... че той умря заради мен.

Лорънс поклати глава.

— Джей никога не би ти съобщил нещо, което да те изложи на опасност. Отчасти съм съгласен с предположенията ти. Винаги съм подозирал, а и полицията също, че може да е убит, защото е научил нещо, което не е трябвало да знае, докато е работил по някое от неприятните дела. Той беше блестящ адвокат и се говореше, че през годините, прекарани във Вашингтон, се е занимавал с доста специални дела. Възможно е убиецът да е отмъстител от миналото. Но пък той никога нямаше да ти каже такова нещо. Обикновено съвпадение е, Кристъл, че са го убили на сутринта след разговора с теб.

Момичето разбираше, че в думите на баща ѝ има смисъл. И все пак я гнетеше особеното усещане, че ненавременният край на Джей има нещо общо с нея. Спомни си, колко тревожен и загрижен ѝ се беше сторил гласът му, винаги толкова умерен и лишен от чувства. Стори ѝ се много притеснен за нея по някаква причина. А на следващата сутрин бе убит — или прободен, или пребит, защото не бе намерен никакъв куршум, а тялото му сякаш се беше изпарило.

Баща ѝ се надигна от стола си и я потупа по рамото.

— Не се обвинявай; Наистина ми се искаше да не бяхме загубили Джей, особено при такива обстоятелства. Уважавах го и му вярвах. Затова го избрах и за твой адвокат. Дори се надявах, че...

Кристал вдигна очи.

— Какво?

— Джей бе от добро семейство и все още ерген. Няколко години по-възрастен от теб, идеална разлика. Беше необикновено интелигентен и го очакваше блестяща кариера, а имаше и чувство за отговорност.

— Искаш да кажеш, че можех да забравя Тони и да се влюбя в Джей? — Тя се усмихна и заигра с тафтения волан на роклята си. Знаеше, че баща ѝ би бил доволен да ѝ избере съпруг. — Помня Джей още от времето, когато бяхме деца в училище. Винаги носеше и четеше някаква книга. Беше слабичък и другите момчета го тормозеха.

— Но оттогава насам много се беше променил.

Тя сви рамене.

— Не знам. Голям умник беше и винаги бе пръв в училище, а и после в колежа. И все пак беше сладък. И смел. Като тогава, когато се върна от Вашингтон, защото баща му умря и майка му имаше нужда от неговите грижи. Спомням си, как тихо страдаше на погребението. Нежна душа беше. Винаги съм го харесвала и му вярвах. Но той не беше моят тип.

Тя се облегна на дивана и си припомни последната им среща. Бяха в неговия офис. Къдравата му кестенява глава бе наведена над документите, пръснати по бюрото, докато ѝ обясняваше всички подробности по брачния договор. Стори ѝ се трогателен. В същото време тя вече се бе отегчила до смърт от сложнотиите в правото, а ѝ предстоеше и проба на Фантома в Чикаго, роклята за бала, и среща с

комитета, на който се бе съдействала да стане председател. Искрено му бе благодарна за вниманието и загрижеността, но...

— Да, добре, но бих искал отново да си отговориш на въпроса, какъв е твоят тип! — обади се Лорънс и прекъсна размишленията ѝ.

— Привличането е нещо, което усещаш — отвърна му тя. — А за чувствата не може да се разсъждава.

— Но животът не е приказка като „Красавицата и Звяра“ — напомни ѝ той, сякаш самата тя не беше наясно. — След като си наследница, която смята да се омъжи за мускулест главоч без семейство и връзки, по-добре е да се замислиш и за момент да оставиш чувствата настрана. Иначе може и да съжаляваш, ако се окаже, че Тони се интересува само от парите ти.

Кристъл нетърпеливо го погледна. Можеше и да му каже, че намира Тони очарователен, привлекателен и умен по особен малко гаменски начин и тъкмо това ѝ допаднаше. Но баща ѝ не бе в настроение да слуша.

Той протегна ръце към нея и смекчи тона си:

— Да можеше да проявиш малко повече разум, когато с отнася до чувствата ти. Страхувах се да не се омъжиш за оня френски плейбой...

— Но той беше богат — отбеляза дяволито тя.

— Беше — това е истина! Но когато започна да те ухажва, бе напълно разорен. После се появи онзи тенисист...

— С пълна стая с награди...

— Сега пък Тони — прекъсна я баща ѝ. — Единствено заради мускулите и склонността си да показва косматите си гърди...

— Не го харесваш само защото отказва да носи костюм с жилетка?

— Никой от твоите приятели не е носил костюм!

— Разбира се. Винаги съм търсила мъже с въображение, които не се притесняват е безполезни притежания и традиции.

— Не такива скучни и предсказуеми като мен, нали?

Кристъл му се усмихна с любов.

— Ти си ми баща. И се очаква да бъдеш предсказуем.

— Какво дочаках да чуя от единственото си дете!

В този момент някой позвъни.

— Това е Тони — бързо каза тя и скочи към вратата.

Лорънс я последва.

— И ще се преоблечеш, преди да тръгнеш, нали?

— Не!

— Нямах ли капчица свян? И чувство за уважение? Гордост?

— Имам — отвърна му тя, докато крачеше по белия килим към мраморните плочи пред входната врата. — Всеки ден работя в гимнастическия клуб. — Всъщност клубът бе неин, баща ѝ го купи, след като завърши колежа и не можа да избере някаква професия, в която да се развива. Той се надяваше, че новата отговорност по ръководенето на клуба ще я направи по-разумна. — Хората казват, че имам най-съвършеното тяло в Чикаго. Защо да не се гордея тогава с външния хи вид и да не се показвам? Добре е и за бизнеса ми.

— А къде отива благоприличието? Майка ти имаше толкова добър усет. Тя нямаше да те разглези като мен и да те остави да се държиш така — каза той, сякаш говореше на себе си, докато следваше Кристъл. — Щеше да знае, как да те възпитава, особено в пубертета. И щеше да те научи, как трябва да се държи една млада жена от влиятелно семейство.

Кристъл поспря и улови баща си за ръка, докато отиваха към вратата. Помисли си за майка си, починала от рак преди единайсет години. Кристъл се бе появила на бял свят, когато и двамата ѝ родители бяха прехвърлили четиридесетте. Майка ѝ винаги я наричаше „моето малко чудо“. След смъртта ѝ, разбрала колко неочаквано и несправедливо рано може да приключи земният ти път, Кристъл бе решила да вземе всичко от живота. През последните години бе посветила голяма част от времето си на благотворителност и на Фондацията за изследвания за борба с рака.

— Тя и на мен ми липсва — сърдечно каза на баща си тя. — Но аз не приличам на нея. Не вярвам в благоприличието. Докъде може да те доведе то? Искам да живея. Да бъда дръзка! Искам приключения, вълнуващ мъж и също такъв живот. Знам, че ти би желал да харесам някой „подходящ“, който ще получи и твоето одобрение и ще бъде от нашия кръг. Но всички онези новоизлюпени доктори, адвокати и предприемачи от семействата, които познаваме, са заети само със собствения си успех и кариера. Като Джей; например, винаги отговорни и способни, но...

— Отегчават те, знам — въздъхна Лорънс.

— Е, това е положението, татко. Искам мъж, който да завладее и задържи вниманието ми. А костюмът от три части и дипломатическото куфарче изобщо не ме възбуждат.

— Има много по-важни неща от собственото ти влечение! — тихо ѝ пошепна Лорънс, сякаш някой можеше да ги чуе в празната къща.

— Няма, когато си здрава и права млада жена на двацет и пет, при това сама!

— Добре де, добре — измърмори Лорънс. — В днешно време хората мислят единствено за секса. Той е и във филмите, и по телевизията, и в заглавията на вестниците — навсякъде. Е... може би забравям, как се чувства човек на твоята възраст — отстъпи той. — Но пък трябва ли да с омъжваш за Тони? Не можеш ли да изкараш само един флирт с него, ако толкова искаш? Боже мой, сякаш спиш Тарзан! Но, предполагам, че точно това ти харесва.

Истината бе, че Кристъл тайничко си мислеше върху женитбата с Тони, но не искаше да признае пред баща си, за да не се хване той за съмненията ѝ и да ги подсили. Каквото, решение да вземеше, тя държеше да е лично нейно. А другото беше, че още не бе спала с Тони, вероятно точно заради тези свои съмнения. Но това не засягаше баща ѝ, така тя не виждаше смисъл да му изяснява нещата.

Докато стигнат до входната врата в просторната си къща, отново се позвъни. Кристъл понечи да отвори, а баща ѝ стъпи назад.

— Няма ли да поздравиш Тони? — пошепна тя.

— Ще го видя по-късно на бала. Ще почакам дотогава, да изпитам „удоволствието“ да го поздравя — студено каза Лорънс. Целуна дъщеря си по бузата и тръгна обратно коридора.

Когато той изчезна, Кристъл отвори вратата. В нея се в риха познатите тъмни очи.

— Оу! — каза Тони, когато погледна роклята ѝ с очевидно одобрение. — По-ослепителна си от Таймс Скуеър в новогодишната нощ.

— Ти също — отвърна тя и се усмихна при вида на костюма му. Той бе обут във високи и лъскави черни ботуши върху черен клин, а отгоре носеше богато украсено злати то сако от кадифе в стар военен стил, с висока яка, червен копринен офицерски шарф и еполети на широките си рамене. И без риза. Едрите му гърди изпъкваха с добре

оформените си мускули и черни гъсти косми. Бе пригладил буйната си коса назад и така тя допълваше по особен начин костюма му. С една дума, изглеждаше така, сякаш току-що бе слязъл от корицата на романтичен любовен роман.

Той вдигна маската, която държеше в ръка — тя представляваше обрасло в косми лице, огромни сърдити очи и окървавени животински зъби. Изглеждаше така истинска над силното тяло, че тя се стресна и даже мъничко се изплаши. Не можа да си обясни защо. Това бе само маска!

— Мисля, че няма нужда да си я слагаш, освен когато влизаме.

— Добре — съгласи се той. — И без това ще се задуша зад нея. А къде е твоята?

Тя се обърна и взе от масичката в коридора маската си, изработена от златиста коприна, златен ширит и пайети, с прикрепена към единия край обвита също в коприна дръжчица, и я вдигна към лицето си. Формата бе изчистена и покриваше само очите.

— Страхотно! — каза той. — И сме чудесна двойка, нали?

— Е, със сигурност ще бъдем забелязани — кисело отвърна тя. — Сега ще повикам лимузината.

След малко двамата се бяха разположили в дългата луксозна кола на баща ѝ, която той любезно ѝ бе отстъпил, за да пристигнат както подобава на бала, провеждан в големия исторически хотел в северната част на центъра на Чикаго.

Тони опита да я целуне, но тя го спря с ръка и каза, че току-що си е сложила червило и не иска да ѝ се размаже. Той спокойно прие отказа ѝ. Бяха сгодени почти два месеца и понякога вече се държаха като женени. Това я разочароваше, макар да усещаше, че вината е по-скоро нейна.

Беше се запознала с него преди четири месеца, когато той неочаквано се появи в гимнастическия ѝ клуб на Мичиган Авеню и си купи карта, без дори да разгледа мястото. Знаеше доста много за бодибилдинга и тяхното приятелство започна със сравняване на техники и нови начини за провеждане на тренировките. Отначало ѝ беше трудно да води нормален разговор с него, защото, честно казано, бе твърде силно привлечена от великолепното му тяло. Харесваше ѝ блясъкът на тъмните му очи, тенът на кожата му. Очароваха я и бързите реакции и находчивост, присъщи на хората, израснали на

улицата. Той познаваше отблизо този вълнуващ свят, на който тя не принадлежеше. Докато отрасна, бе живяла винаги под закрилата на баща си. Тони беше най-енергичният мъж, когото някога бе срещала. Около него витаеше дори някаква опасност, която спираше дъха ѝ и караше сърцето и да учести своя ритъм.

Кристъл бързо му предложи работа като треньор, а той веднага прие с думите, че отдавна имал намерение да напусне другата си служба, която не му допадала особено. Така и не получи отговор, с какво се бе занимавал досега. Скоро след като постъпи в клуба ѝ, той я покани на вечеря и започна да я ухажва. Коленете ѝ наистина се бяха подгънали, когато за пръв път я сграбчи в силната си прегръдка и я целуна така, че дъхът ѝ спря. Беше ѝ предложил и нещо повече, но тя реши да не приема засега, защото се страхуваше да не се влюби и да престане да разсъждава разумно. Ако позволеше по-интимна близост, щеше повече да се обърка — или поне така се оправдаваше тогава.

Той спокойно прие отказа ѝ, сякаш бе готов да изчака. След като се поопознаха за два месеца, я изненада на един обяд в клуба, когато ѝ предложи да се оженят. Дори ѝ подари зашеметяващ двукаратов диамант с крушовидна форма. Скъпият подарък я учуди, защото не бе останала с впечатлението, че той произхожда от заможно семейство или пък изкарва много пари със собствен труд. Когато го попита за роднините той неясно отвърна, че са в Ню Йорк и че не поддържа връзка с тях. С течение на времето тя научи, че е работил като треньор на различни спортисти, предимно боксьори. Неяснотата около миналото му тогава не я безпокоеше особено. В представите ѝ той се покриваше с образа на „силния и мълчалив тип“, който избягва да говори за себе си, вероятно от скромност. Когато прие пръстена, бе развълнувана за бъдещето. Мислеше, че най-после е открила мъжа, който уважава чувствата ѝ, и искаше той постоянно да присъства в живота ѝ.

Тя знаеше, че баща ѝ ще бъде ужасен, но това искрено я забавляваше. Онази нощ се втурна вкъщи и му показа пръстена. Той вече се бе запознал с Тони и макар че не се изказа, тя усещаше неодобрението му. Когато видя скъпата вещ, пребледня от ярост. Тревогата му я натъжи, защото не бе очаквала такова крайно противодействие. Но нали беше твърде млада, единствена наследница на семейното богатство, вече бе влязла във владение на недвижимите

имоти на майка си, а досега не бе донасяла у дома годежен пръстен. Трябваше да разбере баща си. Той бе властвал над всеки избор в живота ѝ и не можеше да свикне с факта, че тя вече е достатъчно голяма и има право на собствени решения.

Първото нещо, което направи Лорънс, бе да наеме частен детектив да проучи произхода на Тони, защото според него той бе непочтен. Това не изненада Кристъл, понеже същото се беше случило и с французина, с когото беше излизала. Както и с тенисиста. Баща ѝ я беше накарал да изчете докладите на детектива. Вероятно наученото накара Кристъл да загуби интерес първо към единия, после към другия мъж. И да прекъсне отношенията си с тях.

Но детективът не представи достатъчно материал за Тони. Семейството му бе от смесен средиземноморски произход и държеше ресторант в Бронкс. Тони учил в местния колеж, но не завършил. Бил треньор на боксьори в Ню Йорк, като преди това се беше бил на ринга в продължение на няколко години.

— Видя ли? — обърна се тя към баща си, когато изчете краткия доклад. — Тук няма нищо ужасяващо.

— Може би детективът е бил подкупен — отвърна баща ѝ, изпълнен с подозрение.

Кристъл само се изсмя. Междувременно баща ѝ бе настоял да се състави брачен договор и за целта избра Джей Сондърс за неин адвокат. Тя се срещна с Джей четири-пет пъти, а после той бе убит.

Кристъл замълча, отново обзета от мисли за Джей. Тони взе ръката ѝ, сложи я на коляното си и я покри със своята длан.

— Защо си толкова мълчалива?

— Говорихме с баща ми за Джей — въздъхна тя. — Още не са открили, какво му се е случило.

— Ако е мъртъв, няма смисъл да се тревожиш за тялото му — сви Тони рамене. — За него вече няма значение.

— Да — съгласи се тя, подразнена от безразличието, с което Тони разговаряше за вероятната смърт на Джей. Преди няколко седмици, когато Джей изчезна и тя бе твърде разстроена, за да мисли за бъдещата сватба. Тони прояви разбиране. Но търпението му скоро се беше изчерпало. Онзи ден дори я беше попитал, кога смята да „преодолее“ тъгата си от смъртта на Джей Сондърс.

— И той беше един от адвокатите престъпници — грубо бе измърморил Тони. Но тя знаеше, че винаги се беше дразнил, дори се обиждаше от настояването на баща ѝ да се сключи този брачен договор.

— Не си ли мислила да избягаме? — попита я той, като галеше ръката ѝ.

— Не. Казах ти, че започнах приготовленията за сватбата. Вероятно през май или юни.

— Много по-лесно е да избягаме — настоя той. Напоследък често споменаваше това. — И ще спестим пари на баща ти. Толкова е просто. И... — той стисна ръката ѝ — няма да има нужда да чакаме, нали разбираш?

Тя си беше мислила, че Тони е необичайно разбран, когато му беше казала, че иска да изчакат сватбата, преди да станат по-близки... Обяснението ѝ беше, че щеше да е по-романтично в първата брачна нощ. Скоро обаче той започна да предлага да избягат и не се отказваше от идеята си.

Кристъл се дразнеше само от мисълта да избяга с Тони, макар да не можеше да си обясни защо. Беше ѝ по-удобно да се занимава и залисва с плановете за сватбата и да изчаква вътрешното ѝ чувство да ѝ подсказва, как да постъпи. По този начин бе вземала всичките си важни решения. Не можеше да обмисля нещата стъпка по стъпка, с доводи за и против, както правеше баща ѝ, защото така само се объркваше и ѝ беше по-трудно да стигне до някакво решение. Повече се доверяваше на инстинктите си.

— Не искам да бягаме, Тони — твърдо заяви тя.

— Но защо? Защо да си губим времето с глупостите около сватбата? Нямаме нужда от това. Достатъчно е да отлетим до Вегас и да се оженим. Имам планове за нашия спортен клуб, но нищо не може да се направи, докато не сме официално женени.

— Нашият клуб ли? — повтори си тя. — Тони, хайде да не спорим сега.

— Не споря. Само казвам...

— Добре тогава, нека да не го обсъждаме. Отиваме на прекрасен бал и сме в красиви костюми. Нека се забавляваме, както когато... когато се запознахме.

— Добре.

Тонът му не ѝ се понрави. Отегчаваше я настойчивостта на Тони бързо да се оженят. Понякога той се държеше така, като че ли всичките му планове се проваляха заради нея. Това я караше да се пита, дали пък баща ѝ не е прав, че Тони се стреми само към парите и положението ѝ. Уверяваше го, че действа по приготовленията за сватбата, които само за кратко бе прекъснала, но, ако трябваше да си признае честно, съвсем не бе сигурна, дали ще мине под олтара с него. С всеки изминал ден отношението ѝ към него се променяше. Дори не знаеше дали наистина го обича. Между тях все още припламваха искри като в онзи миг, когато преди малко го посрещна на вратата. Но сега, в лимузината, тези искри бяха угаснали. И все пак никой друг мъж не бе я привличал толкова силно.

След петнайсет минути пристигнаха пред хотела, изкачиха се по украсените стълби и влязоха във великолепната бална зала. Огромните маси, сложени покрай стените на залата с висок позлатен таван и проблясващи свещници, бяха отрупани с ледени скулптури и ордьоври. В единия край свиреше оркестър, а пред него бе оформен дансингът. Хората, облечени в пъстри маскарадни костюми, отвлякоха Кристъл от мислите и съмненията ѝ по отношение на Тони и тя вече бе готова да се отдаде на тържеството, в чиято подготовка бе взела участие.

Малко по-късно Кристъл разговаряше с група приятели. Тони се беше наредил на дългата опашка пред бара. Помолила го бе да ѝ вземе нещо разхладително. Кристъл почти се надвикваше със силния шум на оркестъра, който свиреше стари рок парчета, и глъчката, която стотиците гости вдигаха, докато приказваше с приятелка от колежа, в костюм на Снежанка.

Внезапно тя осъзна, че я обгражда странна тишина. Всички около нея, включително и приятелката ѝ, бяха онемели с погледи, отправени в една посока. Едно особено усещане за безпокойство и предчувствие за нещо съдбовно я накараха да се обърне и да се огледа, за да разбере, каква е причината за странното утихване в техния ъгъл на залата.

И тогава го видя.

ВТОРА ГЛАВА

Високият мъж с черна пелерина и бяла маска, не откъсваше поглед от Кристъл. Ръката му бе тържествено протегната и дългият пръст в ръкавица я сочеше. Очите му бяха прозрачно зелени, почти блестящи, изпълнени с неприкрито чувство за притежание. Който и да бе той, имаше най-властния поглед, който тя някога беше виждала.

Щом погледите им се срещнаха, той бавно отпусна ръката си до тялото. Тя застина от изненада, сякаш осветена от един-единствен прожектор, който я отделяше от тълпата наоколо. Измъчена от страх и бездиханно очакване едновременно, тя се надяваше той да ѝ каже, какво иска от нея.

Величествено застанал, с гордо изпъчени гърди и широки рамене, с дългата обвита около тялото му пелерина и с немигащи пронизващи очи, той мълчеше. Какво означаваше всичко това, чудеше се Кристъл. Сигурно имаше някаква причина да я зяпа така. Секундите отлитаха, а хората започнаха да се събират около тях, учудени и очакващи нещо да се случи.

Кристъл почти не ги забелязваше, обзета от бързи мисли. Беше ли срещала някъде този мъж? Не ѝ приличаше на никого от познатите ѝ, но и маската скриваше голяма част от лицето му. Сигурно нямаше да забрави човек с такива очи, ако го беше срещала някога. И все пак, кой бе той? После, внезапно забелязала, че хората ги наблюдават и шепнат като на някакво представление, ѝ хрумна, че вероятно това бе някой от актьорите, наети от благотворителния комитет да участват в бал. Един от членовете бе подхвърлил идеята и бе предложил да ги ангажира. Сигурно този човек нарочно е облечен като Фантома от операта и задачата му е да се закача с дамите. Това бе част от замисленото забавление. Несъмнено и другите наети актьори бяха тук и умишлено се смесваха с гостите, а тя още не бе имала време да ги забележи.

Кристъл почувства облекчение, сметнала, че е разрешила загадката. Но, Боже мой, той наистина добре си вършеше работата! Караше я да се усеща като единствената жена в цялата зала.

Съзнавайки, че е част от представлението, тя се усмихваше — на него, на бялата му маска, на здраво стиснатите устни и непреклонни очи. Той също ѝ отвърна с усмивка, която откри равни бели като маската зъби. Това бе наперената усмивка на човек, уверен и доволен от себе си. Той вдигна ръка и с един замах свали пелерината от рамото си.

Тя се разпери и се плъзна край тялото му, а той я подхвана под възклицанията на тълпата наоколо. После я изви така, че тя полетя към Кристъл, леко падна пред краката ѝ и оформи нещо като широка черна копринена пътека между двамата.

Хората изръкопляскаха, а Кристъл се усмихна. Представлението, което устройваше той, наистина заслужаваше възхищение. Когато всички утихнаха в очакване на продължението, маскираният мъж протегна ръката си в бяла ръкавица към нея.

— Минете по пелерината ми и ще влезете в един непознат свят — изрече той с нисък и равен глас.

Имаше ли друг избор в присъствието на всичките тези хора? Освен това Кристъл никога не се притесняваше да бъде център на внимание. За да внесе още драматичност в мига и да се пошегува, тя вдигна пред лицето си и собствената си маска. После протегна ръка към него и пристъпи по черната пелерина. Когато приближи достатъчно, той улови пръстите ѝ и я преведе, докато тя се озова отново на паркета на балната зала.

Той сведе очи към нея, като все още държеше високо ръката ѝ.

— Сега какво? — развеселено попита тя, защото играта взе да ѝ харесва.

— Танцувай с мен. — В тона му прозвуча по-скоро заповед, отколкото покана.

Тя остана без дъх. Свали маската си, за да може да положи ръка на рамото му, но я изпусна и тя се търкулна по гърба на черния му фрак. Тълпата отново изръкопляска. Двамата се понесоха под звуците на бавната романтична мелодия, която оркестърът засвири, а хората лека-полека се върнаха към разговорите, сякаш краткото представление бе свършило.

Докато танцуваше в прегръдката му, тя изучаваше контурите на маската му и косите отвори, които подчертаваха, очите по такъв смущаващ начин. В същото време се питаше, дали един нает актьор би си позволявал така плътно да притиска една непозната жена. Защото

усещаше дланта му на гърба си, която я държеше толкова близо, че мачкаше тафтените поли на роклята ѝ.

Изведнъж забеляза, че той често хвърля неодобрителни погледи към дълбокото ѝ деколте. Почти я накара да съжали, че не послуша съвета на баща си да бъде по-скромна. И все пак пламъкът в неговия поглед завъртя главата ѝ и сърцето ѝ подскочи, а това ѝ хареса. В същото време нахалното му държание я засегна. Имаше толкова други жени с богатство и влияние на този бал. Той трябваше да внимава, как постъпва. За какъв се мислеше?

— Актьор ли сте? — попита най-накрая тя с леко надменен тон, след като реши, че достатъчно е позволила да я разглежда.

Очите му срещнаха нейните.

— Актьор ли? — той се засмя, видимо развеселен. — Не. Може би трябваше да стана.

По тялото ѝ пробягаха тръпки, когато разбра, че е сгрешила.

— Т-тогава кой сте вие? — попита тя и се помъчи да увеличи разстоянието помежду им.

Той леко отпусна прегръдката си и ѝ позволи да се отдръпне, но още танцуваха.

— Аз съм Фантома в твоя живот.

Тя въпросително го изгледа, недоволна, че продължава да си играе с нея.

— Как се казвате? — попита тя и се помъчи да запази спокойствие.

— Ерик.

Тук ѝ се наложи да се засмее и да отдаде дължимото за настойчивостта, с която продължаваше да води играта.

— Несъмнено — отвърна тя, защото знаеше, че името на Фантома от операта от книгата на Гастон Льору наистина бе Ерик. — Но вие как се казвате, имам предвид по кръщелно свидетелство?

— Ерик — повтори той. — Така са ме нарекли родителите ми.

Тя сви вежди в почуда, дали да му вярва. Междувременно гласът му ѝ се стори смътно познат, сякаш и преди го беше чувала. Изглеждаше млад, ако се съдеше по гладката му опъната кожа на ъгловатата брадичка, и тя реши, че е приблизително на нейна възраст.

— Познавам ли ви?

— Може би.

— Откъде? От училище ли? Или... — тя пак се замисли — ...не сте ли идвали в моя клуб?

— Веднъж.

— Само веднъж?

— Ти беше облечена в екип, който те разголваше като тази рокля. Не можах да го понеса. Тръгнах си дори без да се сбогувам.

— Но защо? — засмя се тя.

— Не исках да се хвърля върху теб пред всичките онези хора там.

Който и да бе той, чувството му за хумор започваше да ѝ харесва.

— Сега не сте толкова стеснителен — отбеляза тя.

— Маската доста освобождава човека.

Тя се засмя на това кратко обяснение. Но още се питаше, откъде познава този глас, щом не бе разговарял с нея тогава.

— А виждали ли сме се някъде преди?

— Може би, Крисиус.

Крисиус. Това бе името, с което я наричаха съучениците ѝ от частното училище, когато бе в четвърти или пети клас. Значи този Фантом беше стар познат. Но той можеше да бъде всеки един от четиридесетте или петдесетте момчета, които я познаваха от детството ѝ.

— Наистина сте много прикрит — каза тя.

— Имам много тайни.

— Бихте ли ми обяснили поне, защо ме поканихте на танц по толкова тържествен начин? — попита тя.

Усмивката на лицето му угасна.

— За да те спася.

Тя премигна стреснато. Очаквала бе просто още един комплимент.

— Да ме спасите? От какво?

— Да не се омъжиш за неподходящ човек.

Смехът заклоочи в гърлото ѝ.

— А за кого трябва да се омъжа?

Той се усмихна с откровена увереност.

— За мен, Фантома на твоя живот.

— Така ли? И защо?

Той спря да танцува и впи очи в нея за един дълъг миг силата в тях накара сърцето ѝ да подскочи.

— Ела с мен и ще ти покажа — каза ѝ той, а в чувствен му глас прозвуча тиха заповед.

— Къде да дойда?

— Извън залата, надолу по коридора — отвърна той.

Играта бе стигнала твърде далеч, ала ставаше все по-интересна и тя за нищо на света не искаше да я спре.

— Добре — съгласи Се Кристъл, като си мислеше, че той иска да я изведе навън, за да поговорят насаме. Но се чувстваше уверена, че ще се справи с положението, дори той имаше някакви други намерения. След като успяваше обуздае мъж като Тони, защо да не успее и с този, скрит зад проклетата маска.

Тони, сети се тя. Беше го забравила! Огледа се и го забеляза в тълпата да идва с две чаши в ръце.

— Годеникът ми ще се чуди...

— Няма значение — сурово отвърна Ерик. Бързо се наведе и вдигна пелерината си, после с едно движение я обви около раменете си, както за пръв път го беше видяла Кристъл. После я прегърна така, че единият край на пелерина покри и нея. Той забързано крачеше и увличаше и красивата си дама. По гърба ѝ полазиха тръпки от усещането, че е обвита като пашкул и бяга нанякъде заедно с него. Беше гледала веднъж по телевизията, как прилеп хваща мишка и обвива нещастното същество с черните си крила, докато едновременно смъртоносно го захапва. Тази картина пробягна пред очите ѝ, докато той я отвеждаше, и за миг Кристъл се почувства като онази мишка. Но после си припомни, че се намира в хотел, пълен със стотици хора, следователно нямаше никаква опасност. Каза си също, че е учила карате и може да се справи с този Фантом, преди да е усетил, че го е ударила.

По-късно щеше да измисли някакво обяснение пред Тони. Сигурно е забелязал, как я отвличат. Досега не му бе давала поводи да я ревнува и се чудеше как ще го приеме. Е, щеше да се оправи с него, като приключи тази игра на криеница с Ерик или който и да беше той. Не си спомняше нито едно момче от училището с такова име.

Ерик я изведе от балната зала, после я избута през фоайето и надолу по стълбата, а тя за малко да се спъне в дългите поли на

роклята си. Той отвори някаква незабележима врата и се озоваха в тесен коридор. Кристъл се смути, когато забеляза, че напускат централната част на хотела. Ерик се движеше бързо, а дългите му крака правеха такива широки разкраси, че тя трудно смогваше с тясната си пола и високите токчета. Едва си поемаше дъх от напрежение.

— Къде отиваме? И защо бързаме толкова? — задъхано попита тя.

— Извинявай — рече той, забелязал умората ѝ. Вече бяха в друг тъмен и празен коридор. Тя напълно загуби ориентация, толкова бързо се придвижваха. Когато се увери, че никой не ти следва, мъжът сякаш малко се успокои и отпусна. Но не спираше да върви, все така праметнал ръка през рамото на Кристъл. Завиха покрай един ъгъл и тя забеляза някакъв асансьор. Приличаше ѝ на товарен, защото вратите му не бяха излъскани като онези във фойето на хотела. Бе подканващо открехнат.

— Няма да отида по-нататък — категорично заяви тя.

Той не обърна внимание на протеста ѝ и я бутна в асансьора, после дръпна някакво парче картон, което очевидно бе поддържало вратата отворена. Натисна копчето за затваряне и не отпусна хватката си от Кристъл, докато вратите не прилепнаха.

Сега вече Кристъл се разтревожи. Този човек отиваше твърде далеч с играта си, каквато и да бе тя. Явно всичко беше предварително подготвено, проумя Кристъл.

— Ерик, какво става? Къде отиваме?

— Казах ти, че ако преминеш върху пелерината ми, ще те отведе в нов свят — пошепна той и гласът му я накара да настръхне.

— Нов... свят ли? — повтори тя, защото досега не бе приемала сериозно думите му.

— Да — заяви той. — Тих и спокоен, далеч от забавленията и покварата, където човек може да познае истината и да осъзнае към какво се стреми наистина. Свят на разкритията, където си даваш сметка за всичко, останало до този миг незабелязано в шума отгоре.

— Къде?

— Само още един асансьор време.

Устата ѝ пресъхна, докато се спускаха все по-надолу и по-надолу. Тя погледна светлините, указващи етажите, и разбра, че вече са минали

под нивото на хотелските гаражи, но видя, че са на нещо като второ подземие. Тук вратите отвориха и се показа слабо осветено мрачно помещение бетонен под и стени, небоядисвани от десетилетия. Стари маси и столове, вероятно някога използвани в трапезария голям венец от изкуствени червени, бели и сини цветя с панделка, на която пишеше „4 юли, 1962“.

Ерик я хвана за ръка и понечи да я изведе навън, но тя се възпротиви.

— Не искам да отивам там! Връщам се горе — и бързо натисна копчето за изкачване. Мъжът мигновено я сграбчи през кръста и я издърпа, преди да се затворят вратите. Те ухапаха роклята ѝ и той се наведе да освободи парчето плат. Когато отново се изправи, лицето му бе свито в болезнена гримаса.

— Оттук — нареди той и здраво стисна ръката ѝ.

— Казах ти, че не искам! — извика тя, а той я повлече на татък.

— Само още един асансьор — повтори той.

— Как е възможно да има друг асансьор? — възрази тя помисли, че сигурно е луд. — Вече слязохме достатъчно надолу!

Едва успяла да довърши изречението, видя пред себе вратата на асансьор, който изглеждаше доста старомоден. Отново отворен, но този път без помощта на картон. Той сложи ръцете си, все още в ръкавици, на раменете ѝ и я бутна леко, но категорично. После пак я прегърна, сякаш страхуваше, че тя може да му избяга, а на нея наистина и се искаше да може да го стори, пъкна някакъв железен прът и с негова помощ затвори ръждясалата стара врата. Потънаха в мрака вътре, защото очевидно нямаше осветление.

— Ерик! — изпищя тя и го сграбчи.

Неизвестно откъде проблесна слаба светлинка и тя отново можеше да вижда, макар и не съвсем ясно. Пусна го и тогава разбра, че той има фенерче с големината на писалка. Държеше го на нивото на кръста си, насочено напред. Мъждивата светлина създаваше още по-злокобна атмосфера. Младата жена извърна очи и се задъха от страх. Асансьорът тръгна надолу. Чувството, че се движи дълбоко под хотела в това допотопно съоръжение предизвика клаустрофобия у нея, която пък се превърна в панически ужас.

— Това не ми харесва! — яростно изрече тя. — Нямах право да ме водиш някъде, където нямам никакво желание да отивам!

— Но ти се съгласи да тръгнеш с мен — припомни ѝ той. — Опитай да се успокоиш и да ми повярваш. Нищо не те заплашва.

— Да ти повярвам! — възкликна тя. — Дори не знам кой си!

— Стар приятел, Криси. Цял живот ме познаваш. Сещаш ли се за някого от миналото си, който би могъл да ти причини зло?

Тя отмина въпроса, неспособна да мисли за миналото, когато настоящето криеше толкова опасности.

— Баща ми е влиятелен човек — предупреди го тя. — Ако ми се случи нещо, ще прерови вдън земя, но ще те открие.

Ъгълчетата на устата на Ерик се повдигнаха под маската в саркастична усмивка. Ала гласът му прозвуча спокойно и уверено:

— Баща ти е мой добър приятел. Често сме си говорили.

— За какво? — изуми се Кристъл.

— Предимно за теб.

— За мен?! — Мислите объркано се бореха в главата ѝ, когато асансьорът спря. — Да не би това да е някакъв негов план да ме раздели с Тони? — попита тя. Щом баща ѝ бе наел детектив, защо да организира отвличането ѝ? Но защо сега? Тя дори не бе определила дата за сватбата.

— Баща ти не знае нищо за това — каза Ерик, а вратите се отвориха в пълен мрак. Той насочи фенерчето надолу. Там имаше един голям фенер, поставен направо на пода. Ерик го вдигна, запали го и пъкна малкия в джоба си. Устните му отново болезнено се присвиха, докато се изправяше.

Кристъл изчакваше първа възможност. Нямахше да позволи на този мъж да я отведе още по-далеч. Когато той се пресегна да я хване за ръка, тя го сграбчи, готова да го тръшне на пода с едно от движенията на карате. В следващия миг самата тя се озова долу, легнала по гръб, с Ерик отгоре ѝ. Колената му стискаха тялото ѝ, а ръцете ѝ бяха изпънати над главата. Тя плахо пое въздух и ужасно се изплаши. Очевидно този мъж също знаеше да се отбранява. Поне отлично бе предотвратил нападението ѝ. Той насочи големия фенер към лицето ѝ и това я принуди да затвори очи и да обърне глава. Помъчи се да освободи китките си от здравата хватка, но не успя.

— Не опитвай отново — каза и той, а в гласа му прозвуча нетърпение и даже гняв. — Не искам да те наранявам. Ще направя всичко, за да те задържа при себе си.

— Но защо? — едва пошепна тя, толкова беше изплашена.

— За да си в безопасност, колкото и да не ти се вярва. — И той отмести фенера, за да не блести в очите ѝ.

Тя пак опита да се освободи от ръцете му, когато внезапно осъзна защо бе преместил фенера. Кръгът светлина слязъл по-ниско, към гърдите ѝ, които напиреха да изхвърчат, защото и двете ѝ ръце бяха опънати над главата. Тя спря да се движи. Но дишаше толкова тежко, че закръглената ѝ мека плът провокиращо се повдигаше, а Кристъл нищо не можеше да промени.

— Така похотливо ме гледаш, а ми говориш за безопасност! — изкрещя тя. Нямаше да му се остави. По-скоро щеше да умре.

— Аз само... ти се възхищавах. Пък и сама си избрал тази рокля. Би трябвало да очакваш мъжете да го приема като предизвикателство. А колкото до безопасността ти, имам да ти съобщя някои неща. Твоят годеник е убил човек.

— Ти си луд! — отвърна ядосано тя, недоумявайки като може тъкмо той да изрече подобно нещо. Отвлича я най-безцеремонно, държи се като истински грубиян, а после обвинява Тони.

— Разбирам, че ме мислиш за луд — каза той, а спокойният му тон излъчваше заплахата. — Но не съм. Малко съм се смахнал от маската, която нося, но не съм загубил разсъдъка си.

Смахнат, но не и побъркан, помисли си тя. Това може би обясняваше нещата. Лудите винаги се смятаха за съвсем нормални. И това бе част от лудостта им! Как можа да позволи да ѝ се случи това? Ето я сега тук долу, в лепкавия мрак на тази адска дупка, затворничка в ръцете на един побъркан сексуален маниак! Сърцето ѝ така лудо заби, че тя се притесни да не спре изведнъж. Сетивата ѝ се обтегнаха, после студена вълна обля тялото ѝ. Ужасът мобилизира съзнанието ѝ. Трябваше да запази присъствие на духа, за да спаси живота си. Засега ще се преструва и ще общува нормално с него, докато намери някаква възможност да се измъкне.

— Не си мисли, че можеш да избягаш — каза ѝ той, все още насочил фенера към нея. Беше се втренил в лицето ѝ, сякаш искаше да прочете мислите ѝ.

За разлика от него, освен странния блясък в очите му, тя нямаше достъп до лицето му. Направи се, че се съгласява с него, и напълно се подчинява.

— Добре — каза той. — Сега ще те пусна да станеш. Искам да ме следваш тихо, без да се опитваш да бягаш. Под този град тунелите са дълги поне стотина километра. Лесно можеш да се загубиш така, че и аз да не успея да те намеря. Има места, които още не съм имал време да проуча. — Тя кимна в знак, че е разбрала. Ерик ѝ се усмихна и гласът му прозвуча по-нежно, сякаш приказваше на дете: — Толкова ли се страхуваш от мен, че дори не ми говориш?

Тонът и отношението му я объркаха. Тя кимна отново, но не бе сигурна, че това е начинът да отвърне на такъв въпрос. Вероятно бе луд, но беше проникателен и умен — най-лошата комбинация от качества според Кристъл. Тя опита да навлажни устните си, но и езикът ѝ бе сух. После се помъчи да му се усмихне.

— О, държиш се снизходително — каза той, а в гласа му прозвуча странна тъга. — Предполагам, че и аз бих го правил, ако бях на твое място. — Той освободи ръцете ѝ, дръпна се встрани, все още коленичил, като пазеше единия си крак, който явното болеше. Тя го забеляза да масажира бедрото си. — Ето, сега си свободна. Да ти помогна ли да се изправиш?

— Мога и сама — отвърна тя.

И двамата станаха, но той леко се олюля. Не я изпускаше от очи, сякаш се страхуваше, че тя отново ще опита някоя хватка. Или просто я гледаше как оправя роклята си. Вероятно и двете, реши тя, изпълнена с гняв, ужас и унижение.

Ерик отново посегна към ръката ѝ. Още беше с белите си ръкавици и дланта му топло обви нейната изстинала и изпотена ръка. Насочи силната светлина на фенера си напред и издърпа спътничката си от асансьора в мрака навън. По бетонния под имаше две тесни успоредни релси и за да не се спъне в тях, тя трябваше да следва мъжа. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се опита да запомни местата, където завиваха, в случай че успееше да избяга. Но когато се обръщаше назад, виждаше само тъмнината и скоро загуби представа къде се намира. Положението ѝ ставаше все по-безнадеждно, колкото по-далеч я отвеждаше той в катраненочерния лабиринт на подземие. Испита непреодолимо желани да се разпищи, да се свлече на земята. Но опита да спотаи тези чувства и да се стегне.

Вървяха в пълно мълчание повече от петнайсет или двацет минути, когато тя не издържа и попита:

— Къде ме водиш? — Молеше се да ѝ отговори. Гласът ѝ отекна в тунела, изтънял като на дете.

Той спря и насочи светлината към нея.

— Там, където никой няма да успее да ни открие — неговият глас глухо отекна в далечината. — Там ще си в безопасност.

Тя разтърси глава и заплака, сълзите се затъркаляха надолу по бузите.

— Никой няма да ме намери тук долу. — Гласът ѝ се накъса от ридания. — Баща ми никога няма да разбере какво, ми се е случило.

— Шшт — успокои я Ерик. Пусна я, после обви ръката си около кръста ѝ и я привлече към себе си. Тя плачеше на рамото му, а студеният метал на фенера опря до голия ѝ гръб.

— Но защо е всичко това? — попита тя, а раменете ѝ се тресяха от ридания.

— За да те защитя — търпеливо и уверено отвърна той.

— Като ме водиш в това ужасно място ли? — извика тя и вдигна очи към лицето, неясно осветено от слабата светлина зад гърба ѝ. Кристъл виждаше само бялата му безлична маска. — Не искам да ме защищават! Живея си прекрасно.

— Да, но не те очакваше прекрасно бъдеще — мрачно изрече той. — Тони преследва парите ти. И съвсем не влизаш в сметките му за бъдещето. Целта му е да сложи ръка върху наследството от майка ти. Щеше да си умреш твърде млада.

Тя подсмръкна и премигна през сълзи.

— Откъде знаеш?

— Казах ти, че знам доста тайни. И по-късно ще ти разкрия някои от тях. Сега си с мен и нищо не те заплашва. Моля те, опитай се да ми повярваш. — Той погледна към нея в полумрака, очите му проблясваха през отворите на маската.

Изведнъж се наведе и тя усети как устните му докоснаха челото ѝ. Несъзнателно стисна дрехата му, когато разбра, че той я целуна. И то така чисто и нежно. Когато той се отдръпна, Кристъл вдигна очи към лицето му, все още хваната за ревера му.

— Кой си ти?

— Вече ти казах името си. — Гласът му тихо отекна в тунела. — Повече няма какво да научиш. Сега си избърши сълзите. Трябва да повървим още малко.

— Отиваме ли някъде?

— Да, на едно място, където ще се почувстваш като у дома си, обещавам.

Тя все още беше убедена, че е луд, но в ужасния кошмар сега ѝ се искаше да му повярва. После той пак я стресна, като вдигна ръка и нежно изтри сълзите с меката си памучна ръкавица, а фенерът проблесна и освети по-добре извития таван и лицето ѝ. Тя мярна и лъскавата му коса, която на тази светлина изглеждаше черна. Той твърдеше, че Кристъл го познава, но тя не можеше да си спомни никой от училището, който да имаше такава гладка черна коса и зелени очи. Докато той нежно докосваше лицето ѝ, на Кристъл ѝ се прииска да сваля маската му и да го види.

— Ето така — каза той, когато свърши. — Сега ме последвай. — Отново я хвана и продължиха да вървят през тунелите.

След около пет минути и още един завой наляво тунелът се разшири. Стори ѝ се, че забелязва тухлена стена. А имаше и повече релси, така че трябваше да внимават къде стъпват. Той спря и насочи фенера нагоре към някакъв стар надпис на тухлената стена.

— Погледни насам — подкани я той. — Какво пише тук?

— „Универсален магазин Уинтроп“ — прочете тя. Обърна се към Ерик. — Наистина ли сме в магазина на моята фамилия? Онзи на Стейт Стрийт?

— Да, първият и все още най-интересен за пазаруване, според мен — отвърна той, сякаш бе един от редовните му клиенти.

— Но какво е това място тук? Защо има релси? Накъде води вратата в тухлената стена? — Точно тази врата привлече вниманието ѝ.

— Това е старата теснолинейка, строена в началото на века, с която са прекарвали стоките и въглищата за магазина. Има цяла железопътна система, която е обслужвала много сгради в центъра на Чикаго. Като хотела, откъдето току-що дойдохме. Вратата, която, между другото, е заключена, води към подземията под складовете на магазина.

Надеждите ѝ за бягство се изпариха. Тя забърбори, за прикрие разочарованието си:

— Спомням си наводнението. Цялата ни стока в склади се развали, изгубихме стотици хиляди долари. Значи това са тунелите...

— Не се притеснявай. Ако водата се просмуче отново, бързо можем да се измъкнем през вратата и нагоре по стълбите. Аз знам как да я отворя.

— А алармените системи? Не стигат ли дотук?

— Стигат, но и за тях съм се погрижил.

Тя го загледа с широко отворени очи.

— Ти да не си от охраната? Да не би да работиш за баща ми? За Уинтроп?

Той се усмихна.

— Добре мислиш. Но не съвсем правилно. Е, пристигнахме — каза той, остави фенера и светна някаква лампа. Тя беше поставена върху ниска масичка. Изведнъж цялото пространство се освети. — Ето. Това е моят дом от няколко самотни седмици насам. Радвам се, че и ти вече си тук и ще имам компания. За известно време този дом ще е и твой.

— Дом? — повтори тя и се огледа. Видя малко кресло вдясно от лампата. Вниманието ѝ привлече и отражението в някакво огледалце на стената от другата страна на релсите.

Тя се завъртя наляво и продължи да разглежда. На пода имаше кутия с вестници. Забеляза и дълга закачалка, на която висяха дрехи — ризи, джинси, мъжки костюм. Някакво светлосиньо петно се появи в периферното ѝ зрение и тя се обърна да види какво е.

Вцепени се от ужас — беше легло.

ТРЕТА ГЛАВА

Ерик докосна лакътя ѝ.

— Гладна ли си? Искаш ли нещо да пийнеш? Мога да ти предложа вино. Или... Може би имаш нужда да си полегнеш?

— Не! — беше бързият ѝ отговор. — Не съм гладна, нито пък... уморена.

Той сведе очи, а бледите му клепачи подчертаха белотата на маската.

— Нямах предвид... Опитвам се да те накарам да се почувстваш удобно, да се отпуснеш.

Тя внимателно го загледа, като се мъчеше да проникне под безличната маска. Наистина не се държеше като обикновен похитител — така да я съблазни и драматично да я отвлече от бала, да я събори на пода, когато се опита да избяга, а после да я успокоява така, както би постъпил баща ѝ, а сега... Да бъде внимателен като мъж на първата си любовна среща. Искаше ѝ се да беше учила психология, за да открие начин да го разбере. Сигурно той имаше някакви халюцинации и наистина си мислеше, че я спасява от опасност, освобождавайки я от годеника ѝ. Никога не се беше страхувала от Тони така, както сега от този мъж. Макар в момента да не изглеждаше толкова заплашителен...

— Колко време ще бъдеш... ще престоим тук? — попита тя, като внимаваше да не изтърве погрешна дума ѝ да го ядоса.

— Колкото е необходимо.

— За какво?

— Да ме видиш като онзи човек, който наистина съм!

— Боже мой, какво ли трябваше да означава това? — почуди се тя. — Не мога да разбера кой си наистина, докато не свалиш тази маска.

Той поклати глава.

— Ако направя това, тогава никога няма да успееш да видиш. Както и досега. Познаваш ме и през целия си живот си се срещала с мен, но винаги си ме приемала като един приятен, но скучен мъж.

Искам да ме откриеш отново постепенно, когато няма да те разсейват празноглавци като Тони и други неща.

— Вече разбирам, че не си скучен — отвърна тя, като се мъчеше да звучи жизнерадостно и да му се хареса. — Доказа го.

— Добре. — Очите му отново проблеснаха. Той махна пелерината от раменете си и я метна върху малък тапициран стол. С бялата си папионка и фрака изглеждаше строго и елегантен. Започна да сваля ръкавиците си, пръст по пръст. После ги метна върху пелерината.

— И откъде си взел този костюм, щом живееш тук? — попита тя.

— От магазина на баща ти. — Той поклати глава и после добави: — Уверявам те, че не ми е присъщ навикът да крада. Имам достатъчно достойнство. Но обстоятелствата бях особени и съм сигурен, че бащата не би имал нищо против, когато му обясня. Знам, че ще бъде дори благодарен, че съм те измъкнал от онази каша.

Хайде пак си дойдохме на думата, помисли си Кристъл.

Той протегна ръце към нея.

— Забравям добрите маниери. Заповядай, седни. Нека пийнем малко вино.

— Аз... Аз не съм жадна.

— Виното е добро — увери я той, като тръгна с леко куцукане към един пластмасов шкаф за лед. — Френско шардоне от добра година. Има малко сирене, хляб и грозде. Взех ги отгоре — добави той и посочи към табелата с надписа „Уинтроп“. — Всичко е прясно. Донесох го днес след шест, когато затвориха магазина. Взех и малко лед...

— О — възкликна тя, без да знае, какво да каже. Последното нещо, за което би мислила в момента, беше гладът. Но се страхуваше да отблъсне гостоприемството му.

Той се върна при нея с бутилката и останалите продукти, увити в познатата кесия със знака на магазините „Уинтроп“ и настоя:

— Моля те, седни. Чувствай се удобно.

Разбира се, каза си тя. После отново се огледа. Имаше само две места засядане — леглото и един стол. А върху стола бяха пелерината и ръкавиците. Тя не смееше да ги махне, нито да седне върху тях, защото се страхуваше от реакцията му. Кой знае, този побъркан

Фантом може би бе влюбен в своята пелерина? Много притеснена, тя приседна на ръба на двойното легло. Матракът под чаршафите ѝ се стори нов и здрав. И обзавеждането трябва да е от магазина горе, помисли си тя.

Той сложи всичко на масичката и премести лампата, за да направи повече място. После бутна пелерината и половината от нея се свлече на земята. Метна ръкавиците отгоре и седна на стола.

Сръчно извади тапата от бутилката със специална отварачка за вино. Прищя ѝ се да бе използвал обикновен тирбушон, така поне би си осигурила оръжие, но той явно и за това бе помислил предварително. После извади две блестящи винени чаши от кесията и наля по малко бяло вино, без да разлее и капчица. Бутилката сложи под масата, за да не се обърне, ако някой случайно я ритне. Тя забеляза, че всичко вършеше съвсем внимателно и обмислено. Умелите му движения смътно ѝ напомняха нещо, но тя не можеше да се сети, на кого ѝ приличаше той.

Под масата забеляза дълги бели свещи и дървена патерица. Чудеше се дали да го попита за нея. Вероятно ако покажеше загриженост, той би отвърнал и на други въпроси и така тя би получила повече информация, която да ѝ помогне да избяга от този ужас. Мъжът ѝ подаде чаша вино и тя я пое с насилена усмивка. Дори му благодари. После Ерик протегна своята чаша, за да се чукнат.

— За новото начало — вдигна тост той.

Тя погледна бистрата течност в блестящата чаша, но не отпи.

— Кракът ли те боли? — опита се да вложи съчувствие във въпроса си. — Забелязах, че леко накуцваш, а после видях и патерицата.

Ерик внимателно я наблюдаваше през процепите на маската, зелените като на котка очи бяха ясни и неподвижни. Нищо не каза. Даже не помръдна. Сърцето ѝ лудо заби от притеснение, че може да го е обидила. Очите му не мигаха, втренчени настойчиво в нея. Както и в балната зала, тя усети, че е неспособна да отмести поглед. Дланите ѝ отново овлажняха и нервите ѝ още повече се опънаха. Защо му беше нужно толкова дълго време, за да отговори?

Внезапно той премигна. Кристъл подскочи. Бледите му клепачи хвърляха страховити тъмни сенки и това я изнерви още повече.

Няколко капки от виното попаднаха върху роклята ѝ. Той ѝ подаде кърпичка, която измъкна от вътрешния си джоб.

— Още си изплашена до смърт, нали?

— Не, не съм — излъга тя и попи петната по роклята си.

— Винаги съм се възхищавал на хитростта ти усмихна се мъжът.
— Пийни малко вино. Ще те отпусне.

Не искам да се отпускам! — помисли си тя, но не вдигна очи, за да не прочете той мислите ѝ. Толкова бе проникателен, че тя се страхуваше да го погледне.

— А колкото до патерицата — продължи той, — това е причината да живея тук. Дълга история, още мисля, откъде да започна и какво от нея да ти кажа. Главното е, че се крия тук.

Въображението ѝ бързо работеше. Дали не е сакат като Фантома от книгата? — зачуди се тя. — Дали краката му не са изкривени? Или пък маската криеше чудовищно лице, което никой не трябваше да вижда? Мислите ѝ се прескачаха объркани и тя събра цялата си воля, за да остане спокойна на мястото си и да не побегне.

Задъха се, а роклята се впиваше в ребрата ѝ. Гърдите ѝ се повдигаха от напрегнатото дишане и когато се осмели да погледне към мъжа, видя накъде бе вперен неговият жаден поглед. Това я ужаси. Очите му се вдигнаха и срещнаха нейните. Желанието проблясваше в дълбоките му зеници. Той остави чашата си на масата. После изведнъж се надигна и седна до нея, като затисна полата на роклята ѝ и така ѝ отне възможността да се измъкне. Леко плъзна ръката си по голото ѝ рамо. Тя се помъчи да не трепне. С другата си ръка повдигна чашата ѝ и я поднесе към устата ѝ.

Тя едва успя да отпие.

— Пийни повече, Кристъл. Не се тревожи толкова. Всичко е наред.

— А ти? — попита тя и мъчително преглътна. Не можеше да стане по-лошо от това. Трябваше да се отбранява. — Какво смяташ да правиш с мен?

— Да се грижа за теб — отвърна той спокойно, почти с любов.

— Ако се опиташ да ме нападнеш, ще ти издера очите! — И тя заплашително вдигна чашата си.

— Шшт — успокои я той и дръпна ръката ѝ надолу. Погали рамото ѝ. Странната му нежност и неочакваната топлина на дланта му

я накараха да настръхне. — Нищо няма да ти направя. — Гласът му прозвуча убедително и тя бе готова да се разплаче. — И няма да те насилвам, Кристъл. Не това искам. Искам ти да избереш кога да дойдеш при мен, ако пожелаеш, разбира се. Каквото и да се случи между нас, ще бъде по твое желание.

— Тогава никога няма да стане!

— Не се заричай — отвърна с усмивка Ерик.

Тя се сети, какво бе казал той по-рано, когато то беше попитала, колко време ще останат тук. Отговорът му беше „Колкото е необходимо“. Дали не възнамеряваше да я държи като затворничка, докато се съгласи да стане по-близка с него? Това ли искаше? Ако тя отстъпеше, дали щеше да я пусне да си отиде?

Тази мисъл я накара да потръпне. Дори и да го стореше, не беше сигурно, че после ще я освободи. Целта му бе да я държи далеч от Тони, както беше казал самият той. Съмняваше се, че ще я пусне обратно горе и при Тони, ако другото се случеше помежду им. А ако се привържеше към нея, можеше и да я убие, за да не принадлежи никога на друг. Тя се разтрепери от ужас, но се насили външно да запази спокойствие. Налагаше се. Трябваше да открие начин да се измъкне. Бързо.

В какво ли бе най-уязвим, запита се тя, докато ръката му галеше рамото и масажираше врата ѝ. Навярно желанието, бе слабото му място. Тя би могла да отвлече вниманието му, като се престори, че го харесва. Той обаче владееше техниките за самоотбрана и тя щеше да бъде принудена да играе театър, за да го разсее така, че да не очаква нападението ѝ. Другото му уязвимо място бе болният крак. Още в асансьора бе забелязала, че му създава проблеми.

И, разбира се, всички мъже имаха едно и също слабо място. Ако успееше да го прилъже и после да го удари там, където най-много боли, би могла да се измъкне. И щеше да бяга по-бързо от него, стига да не беше с тази рокля и високите обувки. Планът ѝ криеше ужасен риск. Но имаше ли друг избор? Не желаше да бъде нито негова затворничка, нито пък да му стане жертва.

Трябваше да прояви хитрост и да го накара да повярва, че ѝ харесва. Но беше трудно да премине от страх към желание само за няколко минути. Нужно бе повече време и изобретателност. Пое си

дъх, за да се стегне, вдигна чашата към устните си и отпи мъничко. Трябваше да запази ясно съзна ние.

— Поуспокой ли се? — попита той, а ръката му се плъзна по голия ѝ гръб. Искаше ѝ се да не бъде толкова нежен. Така ѝ бе трудно да разсъждава.

— Да — отвърна тя, решена да поведе разговор, за да помогне на плана си. — Всичко е... много ново за мен. Досега никой не ме е отвличал от бал — и се усмихна колебливо. — Малко съм изплашена — призна тя, сметнала, че е по-добре да изглежда уязвима. Когато преди малко се беше разплакала, той бе започнал да я успокоява. Ако го остави да го стори отново, планът ѝ може би щеше да успее. Трябваше да изглежда слаба и нещастна, за да отвлече внимание ето му.

— Разбирам — каза ѝ той. — Не мога да те обвинявам, че се страхуваш. И не бих постъпил така, ако обстоятелствата не го налагаха.

— Защо се криеш? И от какво? — попита Кристъл.

— Преследват ме. Даже стреляха по мен. — И той докосна лявото си бедро.

— Стреляли са по теб! — възкликна тя. Боже мой, дали не го издирваше полицията? Трябва да е престъпник, щом бяга от закона.

— Извадих куршума и се скрих в подземията, за да не ме открият и да довършат работата.

— Сам ли го извади? — искрено се изненадана тя. — Сигурно ужасно те е боляло.

— Болеше. Сега почти минава. За щастие имах антибиотик, иначе можех да умра от инфекция. Превързах се, взех лекарствата и слязох тук, за да оздравея на спокойствие.

— Сега добре ли си? — попита тя, притеснена от любопитството си и учудена, че този мъж е успял да се справи съвсем сам.

— Имах треска известно време, но се пооправих. Когато свърша антибиотика, се качвам за още. Раната заздравява, кракът ми също не е вече така слаб.

— Кой стреля по теб?

Той се поколеба и погали къдриците ѝ.

— Ще ти кажа по-късно. Сега ми се ще... да се поопознаем по-добре.

Пролазиха я тръпки, защото разбра, че играта започва.

— Добре. Какво имаш предвид?

Той я погледна в очите и поклати глава.

— Още се страхуваш. Не искам да те плаша. Вероятно съм последният човек, който би ти се сторил опасен, ако ме срещнеш на някоя забава или по улицата. И сега не съм по-различен, само дето нося маска.

— Но знаеш как да се отбраняваш — отбеляза тя.

Той замълча, после каза:

— Да. Много неща научих, когато... Е, ще запазя засега в тайна тази част от живота си. Но всичко свърши. Вече се отказах. Сега искам да имам нормален живот... С красива жена до себе си, която винаги съм обожавал.

Тя се усмихна и сведе очи, поласкана и смутена. Даже страхът ѝ намаля, а тя се зачуди, дали така не е по-лошо. Трябваше да бъде нащрек. Но гласът му, тих, искрен и уверен, отекваше в подземие, сякаш я обгръщаше и чувствено галеше ухото ѝ в обкръжаващия ги мрак. Тя се почувства уязвима и макар да искаше той да я възприема точно такава, не желаше наистина да се усеща така. Но какво ѝ ставаше?

Неочаквано той погледна към свещите под масата.

— Защо не поседим на светлината на свещи? Ще бъде по-приятно от тази лампа. — Той се изправи и започна да ги нарежда върху масата. — Всяка вечер заспивам на свещи, за да пестя батериите. Наистина успокоява — добави той, дръпна кесията с храна и я сложи на стола. После попита Кристъл — Огладня ли вече?

— Не, благодаря — отвърна тя.

— Щом огладнееш, кажи.

Запали трите свещи и изгаси фенера. Подземието неочаквано придоби по-мрачен, но романтичен вид, а пламъчетата хвърляха меки сенки. Тунелът сякаш утихна още повече. Всичко проблясваше в златиста светлина. Роклята ѝ изглеждаше по-лъскава. А чашата в ръката ѝ — по-крехка и вълшебна. Дори бялата маска на Ерик придоби по-меко излъчване, отбеляза за себе си Кристъл, докато изучаваше профила му с добре оформения нос и полегатото чело. Когато той се обърна към нея, маската му ѝ се стори извън времето, като образ на тайнствена и спокойна Мъдрост.

— Ето така — обади се той. — Нали е по-добре?

— Прекрасно е — съгласи се тя, а в гласа ѝ прозвуча изненада. Беше в такава опасност, а изведнъж се оказа обградена от тайнствен и топъл блясък. Кристъл не знаеше как да се справи с неземната красота, обвила заплахата за жестокост и насилие.

Той взе големия фенер и го сложи до леглото, вероятно по навик, за да му е подръка, когато се събужда. После леко я докосна и отново седна, но този път по-близо до нея.

— Още не си изпила виното си.

— Н-не.

— Хайде, глътни малко — подкани я той и побутна чашата към устните ѝ.

Тя искаше да бъде напълно трезва, за да не се обърка и новата обстановка. Но той ѝ позволи да остави чашата, едва след като отпи две големи глътки. Ръката му приближи до гърдите ѝ, пръстите му се поколебаха, сякаш неспособни да се удържат. Той леко докосна материята, обвила нежната ѝ кожа. Стори ѝ се, че пръстите му треперят. Но може би треперещата беше тя. Съзнаваше, че ако го остави да я докосне и успее да отвлече вниманието му, би се създала възможността да избяга.

— Много си красива — прошепна той. — Толкова дълго съм копнял да те докосна.

— Така ли? — успя да изрече тя и скалъпи нещо като у мивка.

— Дълги години мечтаех за теб. А мечтите по време... треската ми бяха съвсем истински, сякаш... Сякаш виновна за треската ми бе ти. И само ти можеше да я премахнеш.

Пръстите му се плъзнаха по голата ѝ кожа и тя пое треперещо дъх. Но се налагаше да продължи играта.

— Да премахна треската ти? И как? — невинно попита тя.

Той дръпна ръката си и внимателно я изгледа, сякаш подозираше, че тя се преструва, за да го заблуди.

— По-добре да не говорим за това.

Тя сведе очи към чашата си, разочарована, че не е успяла да го предизвика да продължи.

— Обикновено треска се лекува с компреси и аспирина, наивно подхвърли тя.

— Ти така ли лекуваш треската на Тони? — попита той, а тонът му бе променен.

Въпросът му я свари неподготвена.

— Той не е боледувал, поне доколкото знам — измисли отговора тя.

— И по теб ли?

— Ами...

— Или така си се грижила за него, че не се е разболявал? — в тона му прозвуча сарказъм. — И по колко пъти на седмица или на ден, си го обслужвала? Той е такъв истински мъж, сигурно е имал нужда от много внимание.

— Мразиш го, нали? — попита тя и в очите ѝ проблесна ново разбиране. — Ревнуваш. Това сега е отмъщение. Затова ме отвлече.

— Не защото спи с теб, а защото...

— Не е вярно. — Ако щеше да ѝ причини болка, може би бе по-добре за нея да му каже истината.

Очите му се разшириха до отворите на маската.

— Но ти си сгодена. — Той вдигна ръка и посочи пръстена ѝ.

— Да, но ние никога... Аз не му позволих...

Той силно стисна брадичката ѝ и приближи лице до нейното:

— Недей да ме лъжеш — заплашително отекна гласът му. — Няма да понеса да ме мамиш, защото си мислиш, че така можеш да ме разиграваш.

— Не лъжа. Никога не сме го правили.

— Защо? Да не би да е болен?

— Не. Не зная защо. — Тя се мъчеше да измисли някакъв отговор. — Той искаше, но аз... аз не исках. Казах му, че е по-романтично да изчакаме.

— Защо тогава ще се омъжваш за него, щом не си имала желание за това?

Твърде личният му въпрос я притесни.

— Той е вълнуващ мъж. Имаме много общо. Интересува се и от спортния ми клуб, знае много за бодибилдинга. Просто исках да изчакам подходящия момент.

— Но той настояваше да избягате, нали?

— Откъде знаеш? — учудено попита тя. Дори баща ѝ не бе осведомен, че Тони искаше да избягат.

— Ти ми каза.

Това беше невероятно.

— Никога на никого не съм споменавала.

— Имаш лоша памет. Или пък винаги си забравяла нашите разговори, толкова са били незначителни за теб.

Кристъл объркано разтърси глава.

— Помниш ли всяка дума, която Тони ти е казвал? — попита той.

— Не знам — отвърна тя и повдигна рамене.

— О, Боже, не прави това — каза той, а очите му потърсиха деколтето ѝ. — Не мога да си представя, как се е въздържал да те докосне. Може би наистина са го интересували само парите ти.

Кристъл започваше да се замисля над думите на Ерик. Очевидно доста неща му бяха известни.

— Така ли? Откъде знаеш?

— Разбрах го — Ерик стисна устни, сякаш да се спре. — Да ти кажа ли, какво си мисля?

— Какво?

— Че си избрала мъж като Тони от желание да се противопоставиш на баща си и живота, който той е смятал, че трябва да водиш. А те е омаял точно Тони, защото харесваш силни и атлетични мъже с животинска привлекателност, с мускулести тела и с надпис „расов кон“ на челата — ядно и саркастично изрече той. После се наклони към нея и тонът му омекна. — Никога не си разбирала, че мъж като мен може да ти предложи много повече. Една здрава и трайна връзка превъзхожда елементарната биология и зова на хормоните. Любовта при нея е истинска и идва направо от сърцето. Това ти предлагам аз. Ако ми позволиш, разбира се.

Кристъл безмълвно преглътна. Той бе толкова умен, възпитан и романтичен, че изобщо не приличаше на човек, който би взел една жена за затворничка. И все пак се намираше пред нея — силен и мрачен, страшен с бялата си маска и този черен костюм. Тя седеше на леглото му и не смееше даже да опита да побегне, а сега... И това бе най-стана ужасяващо, част от нея вече не мислеше за измъкване. Щеше ѝ се да си седи и да слуша още, да усеща мълчаливия му копнеж по онзи отровен начин, който я караше да се чувства желана като никога досега.

Гласът му ставаше все по-тих и омайващ, обвиваше я в паяжината си като в коприна.

— Много те обичам и се тревожа за теб. Заради теб живея тук като беглец.

Той вдигна ръка и прокара пръст по линията на брадичката ѝ и надолу към гърлото. Докосването накара чувствителната ѝ кожа да настръхне по невероятен начин и тя потръпна от потиснато вълнение.

— Искам твоето време и цялото ти внимание, тук, където нямаме какво друго да правим и където нищо не може да те отвлича от мен. Никога не съм се радвал на това горе на земята. Тук ще разбереш копнежа ми, а и собствените си желания.

Той плъзна пръсти по врата ѝ, точно под косата. Наклони се напред, докато устните му докоснаха нейните. Бяха топли, твърди и настойчиви. Тя бе обзета от неочаквана страст, която изтръгна лек вик на уплах от гърлото ѝ. Другата му ръка я обгърна и я притегли по-близо. Тя вдигна ръце към раменете му, за да го отблъсне, но не успя да се пребори. Тогава си припомни, че не трябва да се съпротивлява. Налагаше се да го остави на желанието му, за да намери начин да се измъкне. Устните му се плъзнаха надолу по гърлото ѝ, тя едва си пое дъх. Така я беше притиснал, че не ѝ даваше възможност да диша. Дланта му се върна и погали рамото ѝ, пръстите му леко докоснаха нежните гърди. Той наведе глава и горещите му устни прилепнаха към гладката кожа.

Сърцето на Кристъл заби до пръсване. Случваше се нещо прекрасно. Не бе очаквала така да се развълнува. Имаше намерение единствено да се преструва. Вероятно твърде добре играеше ролята си... О, Боже, той леко я ухапа. Кристъл притвори очи от чувственото усещане. Сърцето ѝ лудо биеше, тя едва си поемаше дъх.

— Ерик... Моля те... Не мога... да дишам.

— Толкова си красива — прошепна той. — Как копнеех да те докосвам така. Нали не те нараних?

— Не, не, просто... не мога да дишам. Тази рокля е много тясна.

— Забелязах. И доста те разголва — подразни я той. — Искаш мъжете да въздишат по теб, нали?

Така ли беше наистина?

— Искях само да изглеждам добре.

— Изглеждаш прекрасно — каза той и отново плъзна пръсти първо по очертанията на роклята, после по голата ѝ кожа. Вече нямаше никакво колебание. Сякаш бе в правото си да го стори. — Започвам да разбирам. Харесва ти да се обличаш предизвикателно и да изглеждаш съблазнителна, защото ти липсва истинското. Обичаш да побъркваш мъжете. Обожаваш вниманието им. Това ти дава чувство за превъзходство, нали?

— Аз...

— Винаги си побърквала и мен — продължи той, — но никога не си го забелязвала. И не те е интересувало. Приемаше го като нещо съвсем нормално. И отношението ти към мъжете е такова. Дори се сгоди за човек, когото очевидно би могла да напуснеш, а и толкова лесно си отблъснала желанието му. Но аз се заклех да не допусна никога да постъпиш така и с мен.

— Заклел си се? Да се любиш с мен?

Той впи очи в нея.

— Не съм казал това. Но ако желаш...

— Аз... не съм сигурна — каза тя, като внимаваше как ще прозвучи гласът ѝ, защото имаше намерение да изглежда колеблива и мъничко безпомощна.

Очите му се разшириха до границите на процепите на маската. Блясъкът им се смекчи. Тя никога не бе виждала друг мъж с толкова нежен поглед.

— И какво би те направило сигурна? — пламенно и тихо попита той.

Тя трескаво дишаше, докато търсеше думите, още се бореше да поеме дъх, а гърдите ѝ се повдигнаха под пръстите му и тя усети тяхното докосване. Инстинктивно сграбчи, ръката му и я притисна към себе си, за да му даде мълчалив и лъжлив отговор. Но застина, когато усети мъжката му топлина да прониква през топлата кожа направо към сърцето ѝ.

— Усещам как бие сърцето ти — прошепна той и леко се усмихна. — И ти се развълнува от целувките ни.

Тя кимна и отново се почувства заплашително замаяна. Така нямаше да стане. Разсъдъкът ѝ трябваше да бъде бистър!

Но той я привлече в прегръдките си за още една дълга, изтощителна целувка. Устните и езикът му бяха така настойчиви, че за

миг тя изгуби представа за онова, което се случваше. Леко извика и се отпусна в ръцете му.

Той спря и потърси очите ѝ.

— Добре ли си? Досега не съм карал никоя жена да припада! Чакай малко. — И той дръпна ципа на роклята и, която леко се свлече и откри голите ѝ гърди.

— Не — каза тя, но гласът ѝ прозвуча като шепот, когато усети ласката на хладния въздух по кожата си.

— Боже, колко си хубава — чувствено промълви той. Благоговейно я докосна. Тя притвори очи от усещането на тази нежност, която я успокояваше и почти заличаваше страха, а замайването ѝ бе на път да се превърне в удоволствие. Той продължи да я гали и Кристъл осъзна, че никой друг от мъжете, които познаваше, не я беше карал да се чувства така. Никога не бе мислила... не знаеше, че една мъжка ласка би могла да предизвика такива усещания. Но как успяваше да се чувства по този начин с човек, когото дори не познаваше? Би трябвало да се страхува. Той я беше отвлякъл, бе заплашил живота ѝ. Тя отвори очи и ги впери в бялата маска, като се мъчеше да не забравя къде се намира и какво още може да ѝ се случи.

Но той само се усмихна и продължи да я целува. Леко я блъсна на възглавницата и се отпусна до нея. После се подпря на лакът и започна да я гледа. Тя се почувства неуязвима с голотата си пред погледа на този непознат и импулсивно посегна да свали маската от лицето му. Той се дръпна и сграбчи китките ѝ.

— Не, Кристъл. Още не.

— Искам да знам кой си...

— Още не. Аз ще реша, кога да ти се разкрия. И така сме добре засега. Няма нужда да усложняваме нещата и удоволствието. Ние се харесваме. Между нас става нещо рядко и вълшебно. Нека не разваляме магията и да видим, докъде ще ни отведе тя. После ще поговорим. — Плъзна поглед надолу и видя роклята, увита на кръста ѝ. — Това само пречи — каза той и я дръпна. — Не ти трябва повече. — Ерик стана, освободи краката ѝ от роклята и я метна на стола.

Кристъл се притесни, останала само по ефирно бельо и чорапи. Обувките ѝ също бяха паднали, докато той изхлузваше роклята. Тя опита да запази спокойствие. Така поне щеше да бяга по-бързо. Не ѝ

трябваша високите токчета. Но когато той посегна към колана на чорапите ѝ, тя се сви, за да попречи на ръцете му.

— Не се страхувай — успокой я той. — Не искаш ли да разбереш, докъде ще ни отведе страстта?

Преди малко тя искаше да го убеди точно в това, нямаше смисъл да проваля плана си. Трябва да се измъкнеш, напомни си Кристъл. Остави го да я докосва и гали. Нека се заплесне по тялото ѝ. Още по-добре, това щеше да отвлече вниманието му. Само... Само дето я притесняваше собственото ѝ смущение.

Той свали чорапите ѝ и посегна към бельото, но тя спря ръцете му.

— Моля те... Не още. Смущаваш ме.

Той се усмихна и нежно докосна бузата ѝ.

— Възможно ли е жена, облечена в такова предизвикателно бельо, да бъде толкова свенлива? — Той се зае със собствените си дрехи. — Трябваше да се сетя. Никога не си била безсрамница. Просто — разглезена и свикнала на внимание още от дете. Дори и тогава ме очароваше.

Той отново я погледна, гола и отпусната върху леглото. Невъздържаният му поглед я изнервяше, а се налагаше запази спокойствие.

— Все още си разглезена. И аз възнамерявам наистина да ти обърна голямо внимание. — И той плъзна тялото си върху нейното. Кристъл се стегна и си повтори, че тази близост не трябва да ѝ харесва. Но когато той поднови целувките и страстта отново се промъкна помежду им, тя почувства нещо съвсем различно от нежелание. Целувките му отново замъглиха разума и възбудиха сетивата ѝ. Как ли се любеше този мъж? Щеше ли да бъде нежен и страстен... или пък жесток? Какво ли щеше да ѝ говори? Дали нямаше да я подлуди? Можеше ли да отвърне на копнежа, който години наред бе носила в себе си? Не беше ли той мъжът, за когото тайно бе мечтала и когото никога не бе открила досега?

А защо си задаваше всичките тези въпроси, намеси се разумът ѝ. Тя бе негова затворничка. Той беше опасен! Не можеше да изпитва желание към този мъж, чиято единствена цел бе да я похити и да ѝ стори зло. Трябваше да избяга. Но как? Той бе легнал така, че нямаше

да успее да го ритне. Налагаше се да го предизвика да се помръдне някак си.

В този миг мъжът премести наранения си крак встрани.

Фенерът, сети се тя. Той беше до ъгъла на леглото. Можеше лесно да се пресегне и да го стигне. Ерик едва ли щеше да забележи...

— Обожавам те — шепнеше той. — Само теб Цял живот. — Леко целуна устните ѝ. — Винаги съм си мислел, че ще го преодоляя. Когато бях малък, си казвах, че това е само ученическо увлечение, което ще заглъхне. После в колежа, далеч от теб, се залъгах, че трудно заздравяват раните от първата любов. Но копнежът никога не изчезна. Всеки път, когато се връщах и те виждах някъде — на забава или на нечия яхта, чувството ме заливаше отново, много по-силно от преди. Когато научих, че ще се омъжваш за Тони, нямах мира. Докато накрая разбрах, колко опасен за теб е той. Тогава реших какво трябва да направя. Сега и ти съзнаваш, че той не е подходящ за теб, колкото и привлекателен да ти се струва. Не виждаш ли как отвърщаш на чувствата ми? Сякаш... сякаш сме създадени един за друг. — И той се усмихна.

Кристъл бе объркана и изплашена, думите му предизвикаха такъв копнеж и изненада, че сълзи напълниха очите ѝ. Цял живот бе чакала някой да ѝ говори така. Защо сега трябваше да чува тези думи от един маскиран и вманиачен Фантом?

Сенките в тунела и трепкащите пламъчета на свещите се замъглиха още повече, когато горещите му устни обсипаха с целувки лицето, брадичката, шията ѝ. Ръцете му продължаваха да я гаят неспирно. И не ѝ се искаше това да свършва. Щеше ѝ се да извърви докрай пътя на страстта, която той запалваше у нея.

— О, Кристъл — мърмореше той — Знам, че и ти ме желаеш.

Трескавите му устни изгаряха кожата ѝ. Тя безпомощно изстена. Това не можеше да продължава повече. Кристъл не издържаше. Дъхът ѝ се накъса. Какво да прави? Бе на път да изгуби контрол, трябваше да вземе някакво решение. Това бе част от плана ѝ, напомни си тя. Вече достатъчно го беше разсеяла. Той бе погълнат изцяло от тялото ѝ. Проблемът бе в това, че и тя искаше същото, което и той. Да се отдаде ли на разкъсващото желание? Или да се възползва от възможността да избяга?

Тя вече, знаеше, какъв трябва да бъде отговорът. О, Боже, но защо продължаваше да иска да остане? Сигурно е прихванала лудостта му. Единственото разумно нещо бе да избяга и да се върне в истинския свят, далеч от този мрак, от свещите и от маскирания съблазнител — призрак, който сякаш я омагьосваше с чувствата си.

Докато той продължаваше да я гали и целува е обожание, тя протегна едната си ръка покрай леглото и хвана металния фенер. Беше по-тежък, отколкото очакваше. По-добре. Тя го вдигна. Здравно го стисна и го насочи към болния му крак, като опитваше да си спомни къде точно ѝ беше посочил, че се намира раната. Трепереща, тя стисна зъби и стовари тежкия фенер с всичка сила върху бедрото му.

В първия миг мъжът застина, сетне изкрещя и се вдигна на лакът. Тя използва възможността да се измъкне и посегна отново да го удари, този път по рамото. Мъжът изкрещя от болка. Кристъл съзнаваше, че трябва да стовари фенера върху главата му, но по някаква причина не успяваше да го стори. И нямаше нужда, каза си тя. Кракът толкова щеше да го боли, че никога нямаше да може да я стигне.

Кристъл скочи от леглото и остави мъжа да се гърчи в болка. Спомнила си вратата към магазина, тя хукна натам с фенера. Ерик бе казал, че е заключена. Може би само я беше излъгал.

Тя задърпа ръждясалата дръжка, но не успя да отвори. Нищо, успокояваше се Кристъл. Щеше да намери обратни път към хотела и асансьора, с който бяха слезли долу. Най-важното бе бързо да се измъкне от погледа му, за да не може да я настигне. Тя зърна дългата му пелерина на стола, грабна я и се уви в нея. Забеляза, че той се мъчи да стане от леглото. Яростно я изгледа, докато притича край него.

— Лисица такава! — изкрещя той, а тя вече се отдалечаваше по тунела. — Ти ме подведе. Измами ме. Проклета да си — отекна гласът му, но този път като дрезгаво ридание...

За миг настъпи тишина. Кристъл продължаваше да бяга като осветяваше пътя си с фенера. И после чу:

— Върни се! Обичам те...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ерик стисна зъби и докато се мъчеше да седне, почувства ужасна болка в пулсиращата рана на бедрото си. Гърбът също започна да го боли. Маската го задушаваше. Той я дръпна и ядно я захвърли на пода. Сърцето му се късаше. Той наведе глава и похлупи лицето си с длани.

— Кристъл, Кристъл, защо? — съкрушено изрече той, сякаш тя би могла да го чуе.

Много добре знаеш отговора на този въпрос, помисли си той, вбесен от собствената си глупост. Защо трябваше да го обича тя, защото я спасяваше от онзи мъж, който можеше да ѝ навреди? Но тя вероятно все още не вярваше, какъв негодник е годеникът ѝ. А и Фантома явно не я привличаше?

Бе се преструвала, че целувките му и харесват. И това беше най-лошото — бе повярвал, че тя наистина му отвърща, а после трябваше да понесе ударите и гледката как тя изчезва в тунела. Удоволствието, което уж изпитваше, било само част от играта ѝ. Как не можа да го разбере? Толкова много му се искаше да вярва, че и Кристъл го желае! Какъв глупак!

Той мъчително пое дъх и разтри бедрото си. Но защо бе длъжна да се доверява на един маскиран, който я убеждаваше как я спасява от нещо? Дори и да беше вярно, звучеше преувеличено. Домъкнал я бе насила в подземията, как да разбере, че го прави, за да я предпази? Щеше ли и Ерик да повярва, ако бе на нейно място?

От друга страна, бе избрала мъж като Тони за съпруг. Не беше прозряла под красотата му скритата заплаха. И след като се беше влюбила в един долен измамник, защо да не хареса елегантния маскиран мъж? Беше ли едната маска по-добра от другата?

Той мрачно се засмя на иронията на собствения си грешен подход да спечели жената, която обича. Рамото го заболя. Той започна да го разтрива. Дали не беше време да се откаже? По дяволите мечтите и копнежът Кристъл да му стане жена. Никога нямаше да я спечели. И

какво друго му оставаше, щом маската, свещите и виното не бяха успели?

— Откажи се! Забрави я! — ядосано и нетърпеливо си повтаряше той. Достатъчно време и енергия бе загубил в надежди и мечти за нея. След завършването на университета той бе постъпил на работа в специалните служби на военното разузнаване за няколко години, защото търсеше предизвикателство, което да обсеби мислите и цялото му внимание. Премина курса на обучение и изпълни много задачи, налагаше се да пътува и тайно в чужбина. През цялото това време работеше върху себе си, за да стане мъжа, който си представяше, че трябва да бъде — смел, силен и уверен в себе си. Сега беше такъв, но Кристъл все така не го забелязваше! Проклети да са красивите й „слепи“ очи.

Ерик си напомни, че много жени биха се радвали да им обърне внимание. Щом Кристъл не можеше да го обича, тогава нека го обича някоя друга. В състояние бе и сега да изброи доста жени, които се интересуваха от него и даже бяха уговарили общи приятели да ги свържат. В миналото бе ги отхвърлял само след няколко срещи, за са се отдаде на надеждите и копнежа по единствената жена, която го интересуваеше — Кристъл. Крайно време бе да се откаже.

Но макар да трябваше да си признае неуспеха в завладяването на сърцето на Кристъл, Ерик все пак бе длъжен да се погрижи за нейната безопасност — другата цел на приключението тази нощ. Разбираше, че за да стане това, от сега нататък трябва неотлъчно да е с нея, а раздразнената му рана пак го обездвижваше до голяма степен. Не можеше да допусне желанието към нея отново да вземе връх. Отсега нататък се налагаше да я държи в състояние на страх и заплаха, за да предотврати друг опит за бягство. Тя щеше да е в безопасност, докато се страхува от него, а после, когато вече няма риск, той ще я върне на баща й.

Погледна към тунела, в който бе изчезнала тя. Вратът му още беше схванат. Надяваше се Кристъл да не е стигнала твърде далеч. Беше сигурен, че тя ще се изгубил подземния лабиринт. Дължината на тунелите бе почти стотина километра и му оставаше да се надява да я открие. Трябваше да стане и да я последва...

Погледът му попадна на маската в краката му и той я вдигна. Отегчено я сложи обратно на лицето си. По-добре, когато я намери, да

бъде за нея отново онзи Фантом. Твърде унижително би било да ѝ разкрие кой е всъщност. Разтреперан, той се опита да се надигне. А ако не можеше да върви? Нямаше да я открие бързо. Кракът му пулсираше, но най-силната болка бе стихнала. Той се подпря на леглото и понечи да стане, но изстена и рухна назад.

Тогава се сети за патерицата и се наведе от леглото да я потърси. Подпъхна я под мишницата си и колебливо се изправи, отпуснал тежестта върху здравия си крак. Отправи се бавно към кутията с вестници, като опитваше да свикне с болката. Там имаше още един фенер като онзи, който Кристъл бе взела. Той взе и допълнителни батерии.

После се отправи в посоката, накъдето беше изчезнала тя.

— Кристъл — провикна се той, а гласът му отекна в дълбокото пространство. — Стой, където си! Ще се изгубиш...

Ехото долетя до Кристъл и тя се поколеба за миг. Да спре? В никакъв случай! Тя ускори крачки, притеснена, че гласът му не се чува толкова отдалеч, колкото предишния път, когато с такава болка бе извикал, че я обича. Кой беше този мъж, чудеше се Кристъл, който толкова много я обичаше? Кой би могъл, да бъде? Сега нямаше време да мисли за това. Трябваше да намери онзи асансьор и да стигне до хотела, откъдето бяха тръгнали. Дългата пелерина ѝ пречеше и тя я уви два пъти около себе си и се опита да я подхване, за да не се влачи, но това бе трудно, защото държеше и фенера. Кристъл реши, че бързината е по-важна от срама и захвърли пелерината. Сигурно щеше да намери някакъв парцал да се покрие. А после щеше да потърси телефон, за да позвъни в полицията.

Мъчеше се да си спомни, къде бяха завивали, но това се оказа трудно. Премина през няколко пресечки на тунелите, които понякога се разклоняваха в повече от четири посоки. Тук и там бяха обозначени имената на улиците, написани на ръка по бетонните стени. Кристъл мина покрай „Стейт“ и „Мадисън“ преди около десет минути, но не беше сигурна, че се движи в правилната посока към хотела. „Стейт“ и „Мадисън“ минаваха през центъра на Чикаго и номерата на улиците започваха там, където се пресичаха тези двете. Само ако можеше да пробие земята и да излезе право нагоре, щеше да разбере, къде се намира. На този ъгъл беше и магазинът „Карсън, Пири, Скот и Ко“,

конкурент на „Уинтроп“. Тя дори откри изхода от подземието натам, но не успя да отвори вратата му.

Сега сигурно се намираше на няколко пресечки от този магазин, но още не беше видяла името на улица. Някои от тунелите бяха запушени от изоставени вагонетки, вероятно използвани в началото на века. Батериите на фенера започваха да се изтощават. Боже, какво щеше да прави без светлина? Трябваше да открие хотела...

— Кристъл! Къде си?

По гърба ѝ пролазиха тръпки. Гласът на Ерик прозвуча доста близо! Защо не беше го ударила силно, за да загуби съзнание, ядосваше се тя. Глупачка! Защо го беше съжалила? Той очевидно бързо се бе възстановил, за да тръгне след нея.

Тя отново затича и стигна до друга пресечка. Вдигна фенера да прочете улицата, а светлината му съвсем слабо проблясваше. Вече започваше да гасне. Младата жена се паникьоса и го разтърси. После го удари. И тогава той изгасна. Внезапно тя се озова в пълен мрак и нищичко не виждаше.

— Не! — изпищя Кристъл. Протегна ръка да докосне стената, пристъпи напред и се блъсна. Удари челото си в една от извивките. Спъна се в някаква изскочила релса. Изтърва фенера. Студеният бетон опря в тялото ѝ. Ребрата и раменете я заболяха и чак тогава тя осъзна, че е паднала. Протегна ръце, но дори и тях не виждаше. Изправи се на колене, съвсем безпомощна. Щеше да си умре тук, в катраненочерния мрак, от глад и жажда.

Обзета от ужас, тя се разплака неудържимо. Имаше само една надежда — Ерик да я открие. Мъжът, от когото бе избягала от страх, бе единственият, който можеше да я спаси.

— Кристъл? — Гласът на Ерик отекна в далечината на тунела.

— Тук съм! — извика през сълзи тя.

— Къде?

— Не знам — едва изрече тя. — Фенерът ми угасна.

— По дяволите! Знаех си, че ще се изгубиш!

Грубият му тон я разплака още повече.

— Престани да ревеш и не спирай да говориш! Трябва да се ориентирам по гласа ти.

— Тук съм. Минах преди малко през „Стейт“ и „Мадисън“.

— В коя посока?

— Не знам!

— Много умно, нали? — Сърдитият му глас се чу по-отблизо.

— Опитвах се да избягам от теб! — изкрещя тя, за да се оправдае. — Ти ме отвличе.

Отговор нямаше. Тишината бе нарушена само от тътрене на крака.

— Ерик?

Тишина.

— Ерик!

— Какво?

— Н-нали искаше да говоря.

— Тогава продължавай. Не виждам защо трябва да отговарям на разни оплаквания.

Тя разбра, че няма да е добре да го ядосва повече. Преглътна онова, което бе останало от гордостта ѝ и каза:

— Извинявай.

— За какво да извинявам?

— За... за това, че се оплаквам.

— Тъй ли? Да не би да искаш да кажеш, че тук при мен ти харесва?

— Аз... е, някои неща — опита се да отвърне тя.

— Какви например?

— Харесаха ми... свещите. И виното.

— А аз? Аз не ти ли харесвам? — подигравателно попита той.

— Х-харесваш ми.

— Лъжкиня.

— Много е трудно да харесваш някого с маска, Ерик.

— Тогава защо се преструваше? С горещите целувки и така нататък. Голяма артистка си.

Кристъл прехапа устни. Отвращаваше я мисълта, че трябва да се оправдава, за да се измъкне. Дори да я открие, отново щеше да попадне в старото положение. Само дето този път той щеше да е ужасно ядосан. Сигурно щеше да ѝ го върне, дори да я набие. Може би щеше да е по-добре да не я открие. И тя да си умре самичка в мрака, но да избегне отмъщението му.

След няколко минути той изкрещя:

— Кристъл?

Тя се поколеба, обзета от ужас, не знаеше, какво да направи, кое бе по-доброто — дали да умре, или да бъде измъчвана, дори и убита.

— Кристъл!

Страхуваше се да отговори. Гласът му се чуваше все по-близо.

— Кристъл, не си играй!

Няма да си играя, помисли тя, а голото ѝ тяло потръпна, обвито от невидимия и студен воал на ужаса. Смъртта няма да дойде толкова бързо, реши тя.

Внезапно в далечината на тунела проблесна светлина. Кристъл погледна натам. Светлината ставаше все по-ярка и скоро тя видя и неясната фигура, която се движеше насам. Кристъл дочу тракането по бетонния под, после забеляза патерицата.

Само на няколко стъпки от нея, Ерик се надвесваше, подпрян на патерицата, и осветяваше лицето ѝ. Кристъл извърна очи и инстинктивно покри е ръце голите си гърди. По бузите ѝ се стичаха сълзи от страх и унижение.

— Жалка гледка си — пошепна той. — Никога не съм мислел, че ще те видя толкова изплашена. Но все пак предизвикателно красива. Нежна, гола и безпомощна. — Той премести фенера в ръката, с която държеше патерицата, а с другата започна да разкопчава ризата си.

Кристъл разтревожено следеше движенията му. Какво се гласеше да ѝ стори? Тя се приготви да скочи и да побегне.

— Не мърдай! — заповяда ѝ той и тонът му я накара да замръзне.

— Моля те, недей — изрече тя, на колене пред него. — Аз... ще се подчиня, ако обещаеш да не ми причиняваш болка.

Той я изгледа, докато измъкваше ризата от панталона си.

— Да се подчиниш ли? — Интересът му издаваше и подигравка. — И какво означава това?

Тя още веднъж осъзна, че ще е по-добре да не се съпротивлява, ако иска да остане жива. Не бе сигурна, че е най-разумното, но в този момент нищо друго не ѝ идваше наум.

— Ако... ако все още искаш...

— Какво? И ти няма да ме праснеш с фенера отново? — и той премести поглед. — Я ми го подай всъщност. — Той посочи фенера, който стоеше между двама им.

За да направи това, тя трябваше да протегне едната си ръка. Опита се да покрие гърдите си с другата, доколкото можа, ѝ му подаде фенера, трепереща от ужас, че той на свой ред би могъл да я удари.

— Недей...

Ерик го взе и го закачи на колана си.

— И престани да си притискаш гърдите така. Изглеждаш само още по-привлекателна. Почакай. — Той подпря патерицата си на стената и започна да съблича ризата си. И слабата светлина бе достатъчна да разкрие широките му рамене и мускулестите гърди. Тя се разтрепери и притисна още по-силно длани към гърдите си.

— Моля те... — ужасено пошепна тя. В отговор той ѝ подаде ризата си.

— Облечи я. И не си губи времето да молиш за милост. Изобщо не те желая повече.

Смутена, тя грабна дрехата и бързо я навлече. Ръкавите ѝ бяха твърде дълги, а и цялата ѝ беше доста голяма. Докосването на плата и припомни предишните му ласки. Тя го погледна с широко отворени очи, а той се пресегна към патерицата си.

— Не ме зяпай така. Ставай! — нареди той.

Младата жена се изправи, а ризата неочаквано се разтвори и Кристъл побърза да я прихване и да се обгърне.

— Закопчай я.

С треперещи пръсти тя се подчини, вбесена, че няма никакъв изход. Но дали в някакво скрито кътче на съзнанието си не се ядосваше повече, защото я беше отхвърлил? Трябваше да прогони тази мисъл от главата си! Да не би да искаше обратното?

Разбира се, че не!

Но... да чува нежния му глас... да усеща чувствените му ласки... да се замайва от неговата страст... Кристъл, ти полудяваш, каза си тя. Трябваше да се радва, че не го интересува повече.

Той посочи напред с патерицата си:

— Тръгвай до мен, от другата страна на релсата, за да те виждам.

Не можеше да я дърпа след себе си като преди, когато я водеше през тунелите. Ала беше толкова тясно, че нямаше място за двамата един до друг. Тя тръгна и установи, че има малко разстояние. И все пак предпочиташе да държи ръката му. Това е безумие, помисли си тя. Как можеше да очаква да я закриля и да ѝ помага, щом като я беше довел

тук? Той бе нейният похитител! Ако не беше той, нямаше да това положение.

Обърканото ѝ мислене сигурно бе в резултат на това, че бе напълно зависима от него. Чувала бе за синдрома на отвлечените, които се привързваха към похитителя, който ги държеше затворени. Ерик бе едновременно опасният ѝ похитител и единствената ѝ надежда да остане жива. Сигурно затова се чувстваше така уязвима. А когато бе станал по-груб, предишната му нежност ѝ липсваше. Но това ѝ се струваше нормално.

Известно време вървяха мълчаливо. Ерик бе вперил очи напред и я поглеждаше само от време на време, за да се увери, че го следва.

— Как е кракът ти? — осмели се да попита тя.

Той горчиво я изгледа:

— Твоята престорена загриженост ме развълнува.

— Не можеш да обвиняваш един затворник, че се е помъчил да избяга — каза тя с надеждата да се разберат. — Можех да те ударя и по главата, да те оставя в безсъзнание или направо да те убия.

— Благодаря ти, че се въздържа.

— Говоря сериозно! Мислех да го направя. Но не можах, защото... ти се опита да бъдеш мил с мен, въпреки че ме отвлече. Разбрах, че всъщност не искам да те нараня.

— Колко мило — подигра се той. — Само че ако ме беше ударила по главата, нямаше да оживееш и ти! Но ако имаше малко мозък, щеше да си вземеш поне допълнителни батерии.

— Положението и за мен е ново — опита се с ирония да; му отвърне тя. — Не съм свикнала да бягам от леглото на маскиран мъж. Пък и нямах време да мисля, къде си държиш допълнителните батерии.

— Хайде да не споменаваме леглото.

— Добре — но всъщност ѝ се говореше точно за това. Повървяха още малко в мълчание, после тя попита: — Защо каза, че ме обичаш?

— Кога съм го казал? — Той сякаш се мъчеше да си спомни.

— Изкрещя след мен, когато побягнах.

— Сигурно е било заради ужасната болка. Моментна загуба на разсъдък и бълнуване вследствие силна физическа болка.

— Толкова ли те заболя? — по-меко попита тя.

— Да.

Тя наведе глава и направи още няколко крачки. После се обърна към него и каза:

— Съжалявам, Ерик.

Той продължи да гледа напред, куцукайки с патерицата си, сякаш мислеше, какво да ѝ отвърне. Накрая студено изрече:

— Не ти прощавам. И няма да приказваш повече, освен ако не трябва да ми отговаряш. Ти си моя затворничка и ще се държиш като такава, докато не те освободя.

— Наистина ли смяташ да ме пуснеш? — изненадано попита тя.

— Не ти ли го казах и преди?

— Да, но...

— Ти не ми повярва. Е, това си е твой проблем. Аз само изпълнявам дълга си да те спася.

— Защо?

— Защото... — Той въздъхна. — Заради приятелството ми с баща ти. Знам колко нещастен ще бъде, ако се омъжиш за Тони и ако бъдещият ти съпруг ти направи нещо лошо.

— Какво знаеш за Тони? — настоя тя.

Той се замисли, преди да отвърне.

— Тони е човекът, който стреля по мен. Опита се да ме убие.

Тя забави крачка.

— Наистина ли? И защо?

— Баща ти ме беше помолил да направя някои проучвания за него. Един детектив му беше изготвил доклад, който се оказа непълен. Предполагам, че Тони го е разкрил и подкупил, за да не го издаде. С моя опит в разузнаването аз успях да изровя твърде много неща за него, все неприятни. Имал е много и доста съмнителни връзки в Ню Йорк. Занимавал се е и с обири. Между другото подозирам, че и годежният ти пръстен е краден.

Кристъл ужасено погледна пръстена на ръката си.

— Падал си по хубавия живот — продължи Ерик, — имал и доста други жени. В един момент се наложило да напусне Ню Йорк, защото там станало твърде горещо за него. След пристигането си в Чикаго, открил спортния ти клуб и теб — прекрасната наследница, която ще му свърши работа. И ти, разбира се, веднага падна в ръцете му. На Тони не му хареса идеята на баща ти за брачен договор. Започна да настоява да избягате, когато разбра за него, нали?

— Да — призна тя.

— И когато откри, че аз съм по петите му, мисля, че от членовете на неговата „фамилия“ в Ню Йорк му подсказаха, че вече съм научил твърде много и ще те предупредя. Той преследва единствено парите ти. Между другото беше проверявал, как стоят нещата и със застраховките за живот, ето кое ми подсказа, че сигурно има някакви планове да те убие щом се ожениш. Така щеше да получи застраховката и да наследи всичко, което майка ти ти е оставила. Нямах да му е зле. А като знам, колко си импулсивна, се страхувах да не се съ согласиш да избягате и по този начин да си спестите написването на брачния договор. След като събрах нужната информация за него, започнах да действам много бързо и се постарях да покрия следите си. Той ме хвана неподготвен, стреля по мен и си помисли, че ме е убил.

Кристъл слушаше, ужасена и объркана, докато вървеше боса до него. Чудеше се, кой ли е той, след като бе работил в разузнаването. И откъде познаваше, характера ѝ, пък осведомен за плановете на Тони? Когато Ерик спомена за брачния договор, тя се сети за Джей.

— А знаеш ли, какво се е случило с Джей Сондърс, адвоката, когото баща ми нае за договора? Той изчезна и никой не успя да го открие. Мислиш ли... Възможно ли е Тони да го е убил?

Ерик дълго не отвърна. После каза:

— Твърде е възможно.

— Освен ако... — Тя погледна Ерик, толкова висок и мъжествен в мрака, въпреки патерицата. Но косата на Джей бе по-светла и падаше на леки къдрици над челото му, той беше и малко по-слаб. Нямах представа, какъв цвят бяха очите му. А гласът? По-скоро делови, почти монотонен, пък и му липсваше всякакво чувство. Гласът на Ерик бе променен и от ехото в тунелите, затова беше трудно да направи сравнение. Тя си спомни, че в балната зала ѝ се бе сторил смътно познат. И все пак не можеше да си представи Джей да звучи така страстно и чувствено като Ерик. Освен това Ерик ѝ беше казал, че това е истинското му име, ако можеше да му се вярва. А тя усещаше, как започва да му се доверява.

— Не, не е възможно да си Джей — измърмори разочаровано тя. За миг ѝ се беше сторило, че е разкрила тайната, кой е Ерик.

Той продължи да върви, без да продума. Но тя имаше още много въпроси.

— Защо...

— Нали казах да говориш, само ако си попитана нещо? — нетърпеливо я прекъсна Ерик.

— Да — отвърна тя и се почувства наказана: Защо пак ѝ се сърдеше? Беше достатъчно търпелив да отговори на въпросите за Тони, а сега...

— Тогава изпълнявай! Изморен съм.

Тя яростно го изгледа, но не продума, докато стигнаха до „Уинтроп“.

Трите свещи още проблясваха меко върху масата. Светлосините чаршафи бяха смачкани. Всичко бе тихо и потънало в сенки. Нищо не се беше променило. Само дето сега Кристъл носеше голямата риза на Ерик, която стигаше до бедрата ѝ, а той бе полугол. Тази смяна в положението ѝ харесваше. Чувстваше се по-удобно, по-сигурна и не така смутена. Удоволствие беше да гледа мускулестото му тяло, но което нямаше нито косми, нито излишни тлъстини. Гърдите му бяха добре оформени, а раменете и ръцете — здрави и прекрасно развити. Искаше ѝ се да го попита, къде е постигнал тези резултати, но нали ѝ беше забранено да говори.

Той хвърли изтощения фенер в коша с вестниците и тръгна към леглото. Подпираше се на патерицата и едва успя да седне, свил лице в болезнена гримаса.

Тя стоеше на крачка от него, наблюдаваше го и реши, че все пак трябва да се обади.

— Да ти подам ли нещо? Имаш ли някакви обезболяващи лекарства?

— Сега на медицинска сестра ли ще ми се правиш? — процеди той.

— Исках само да помогна.

— В хладилния шкаф има минерална вода. Подай ми една бутилка. И ти си вземи. И хапни нещо.

Добре — отвърна тя и му подаде пластмасовата бутилка, взе една и за себе си. Извади от плика с храната бяло грозде, парче бри и франзели. За сиренето имаше пластмасов нож. Тя разкъса гроздето на чепки и раздели франзелата. После му подаде част от всичко.

Той пиеше вода, после затвори бутилката и каза:

— Не съм искал хляб.

— Но трябва да хапнеш.

— Не съм гладен.

— Ерик, имаш ли аспирин? Може да вземеш против болките.

Очите му пробягнаха към едно чекмедже на малката масичка, което тя не беше забелязала досега. Без да чака, рискувайки да предизвика гнева му, тя го отвори. Вътре имаш: две шишенца с лекарства, но без етикети. Сигурно и тях е задигнал от магазина, помисли си тя.

— Това ли са успокоителните? — попита тя.

— Да, но няма да взема — отвърна той, сякаш в момента бе взел това решение.

— Защо?

— Защото ме отпускат.

— Е, и какво от това? А, да — разбра тя. — Страхуваш се да не избягам, ако заспиш.

— Все по-бързо схващаш.

— Няма да избягам — увери го тя.

— Наистина ли? — иронично попита той.

— Наистина. Няма да избягам. Страх ме е да не остана сама в тъмното. Никъде не искам да вървя без теб или ако не отвориш тази врата към „Уинтроп“ — призна тя. — Ще бъде глупаво да опитвам пак. Така че повярвай ми и си лежи спокойно.

— Да ти повярвам ли? Както ти на мен? — подразни я той.

Тя наведе глава.

— Много е трудно да повярваш на човек с маска, който отказва да признае, кой е всъщност. Но... започвам да вярвам на онова, което ми разказа за Тони и за всичко друго. Изглежда доста неща знаеш. И наистина се погрижи за мен, макар и с неприязън понякога.

— С неприязън? — не проумя той.

— Да. Виж, как ми заповядваш. Даже и сега си ядосан.

— О, значи гостенката се оплаква от условията!

— Да!

— Съжалявам, не сме в хотел „Риц“. Това е най-доброто, което мога да предложа.

— Нямам предвид това. Само... ако можеше отново да бъдеш по-любезен, както беше в началото...

— Преди да имитираш екстаз, а после да ме удариш с фенера ли?

— Не съм се преструвала...

— О, да, наистина се вживя в играта си. Малко извивки, малко тихи стенания и въздишки, доста добре се справи. А и ударите с фенера си бяха съвсем истински.

— Съжалявам! Но ако ми беше казал повече, когато ме доведе тук, може би щях да ти повярвам така, както започвам да ти вярвам сега, когато ми обясни някои неща.

Той се наведе и остави бутилката на пода.

— Добре. Печелиш. Страхувах се да ти кажа всичко, за да не разбереш, кой съм всъщност. Искях да запазя тайната за себе си, за да... за да имаме възможност да се опознаем отново по начин, различен отпреди — и той се усмихна горчиво, сякаш се подиграваше на себе си. — Не ми дойде наум, че когато ти подсказва някои неща, ти ще продължаваш да не се досещаш, кой съм.

— Защо просто не ми кажеш и да приключим с това? — раздразнено го помоли тя.

— В този миг и двамата бихме изпаднали в неудобно положение — мрачно отвърна той. — Засега предпочитам анонимността си. — Той погледна часовника си: — Вече е два през нощта. Ще научиш истината още преди да съмне.

— Обещаваш ли?

— Да.

— И после... ще си тръгнем ли оттук?

— Искам да дам още няколко часа на полицията, после ще им се обадя, за да видя дали всичко е под контрол и дали са прибрали Тони.

— Ти за полицията ли работиш? — учудено попита тя.

— Да — уморено отвърна той. — Как мислиш, че бих отвлъкъл някого, без предварително да уговоря условията?

Тя рязко въздъхна.

— Ерик, откъде мога аз да знам, какво би направил ти? Даже не се сещам кой си.

— Хайде замисли се малко.

— Полицай ли си?

Ерик притисна с длани маската върху лицето си и се отпусна обратно на възглавницата.

— Не, не, не! — после я погледна. — Ще ми направиш ли услугата да спреш да отгатваш? Дори не подозираш колко ме унижаваш, като не можеш да се сетиш.

— А ти ме унижаваш, като не ми казваш — отвърна му тя.

Видя го как се мъчи да вдигне краката си на леглото. Явно много го болеше. Тя се наведе и му помогна да качи ранения си крак.

— О! Боже! — извика той.

Очите и се напълниха със сълзи при мисълта, че тя му е причинила това страдание. Наведе се над него.

— Моля те, вземи лекарството — после докосна гърдите му и уплашено дръпна ръката си. — Но ти имаш треска!

— Вероятно раната отново се е инфектирала — промълви той едва-едва. — Дай ми две хапчета от шишенцето със зелената капачка, моля те.

— Ей сега — отвърна тя и посегна към чекмеджето. Разбра, че това е антибиотик. Подаде му две хапчета заедно с водата, а той се опита да седне, за да преглътне. — А успокоителното? Вземи и него, Ерик. Имаш нужда да поспиш и да си починеш.

Той втренчи в нея суровия си зелен поглед.

— Ще остана при теб — обеща тя. — Къде бих могла да отида? Обратно в тунелите, за да се загубя пак? Не съм толкова глупава.

— Пък аз се чудех...

Тя стисна устни и не отвърна на обидата.

— Моля те да го вземеш. Не желая да те гледам, как страдаш заради мен.

— Нищо ново — измърмори той.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

— Дай ми едно хапче от другото шишенце — нареди той, без да обръща внимание на въпроса ѝ.

Тя му подаде лекарството, гледаше как го изпива и си мислеше, колко добре би било, ако бе отвърнал на въпроса ѝ. Наистина ли я обичаше? Ако е така, тя се чудеше защо и как се бе влюбил в нея. Кога? И от колко време? И защо никога не ѝ го беше казвал? Много мъже се бяха влюбвали в нея от училище насам. Може би Ерик е един от тях. Не ѝ се вярваше обаче да го е забравила. Не можеше да изтрие такъв мъж от паметта си ей така. Успокоена, че си е взел лекарството, тя върна шишето отново в чекмеджето и попита:

— Няма ли да хапнеш нещо?

— Дай ми хляба и сиренето.

Тя се усмихна и бързо посегна към сандвичите, които беше приготвила на масата. Взе и своята половина фразела със сирене и бутилката с вода и приседна до него на леглото. Той се подпря на лакът и започна да яде.

— Наистина изглеждаш уморен — загрижено се обади тя, когато привършиха.

— Как виждаш под маската ми?

— Движенията ти те издават. Умората в гласа. Но ще се справиш, нали?

— И по-зле съм бил. Ти хапна ли?

— Да.

— Легни до мен.

— Какво?

— Не се притеснявай. Твърде съм уморен, за да мисля за друго, дори и да искам. Пък и вече ти казах, че не желая.

Тя не знаеше, как ще понесе близостта на тялото му отново. В съзнанието ѝ се появи образът му отпреди — надвесен над нея, как я гали и целува. Притесняваше я дори мисълта да се докосне до него, въпреки треската му.

— Не, не.

Той здраво я стисна за ръката.

— Лягай тук — тихо ѝ заповяда и я придърпа към себе си.

— Но...

— Недей да спориш! Още си моя пленница. Нищо, че съм с треска. Пак съм много по-силен от теб. — Той я дръпна върху себе си. — Искам да съм сигурен, че ще бъдеш тук, когато заспя.

— Нали ти казах...

— Може и да съм луд, но откакто се престори, че ме харесваш, а после ме халоса с фенера, не мога да ти вярвам. И споменът, и болката са още живи. Искам те до себе си. Ще усетя и най-малкото ти движение. Лекарството ме унася, но сънят ми е лек — дрезгаво я предупреди той. — Само да мигнеш и ще се събудя. И после ще отговаряш.

Доплака ѝ се. Нещата тъкмо бяха тръгнали добре, защо отново трябваше да става груб? Защо пак искаше да я изплаши, точно когато

бе започнала да се успокоява в присъствието му? Вероятно треската го изнервяше.

Кристъл се подчини и се намести удобно до него, с глава на гърдите му, като не опита да се освободи от здравата му прегръдка. Той обви и двете си ръце около нея. При допира до голата му кожа сърцето ѝ заби учестено, но тя се помъчи да прикрие вълнението си. Положението май бе започнало да ѝ харесва, стига той да не се правеше на надзирател.

— И ти трябва да поспиш — каза Ерик, но без всякакво чувство.

— Да, особено като ме успокояваш така приятно.

— Нали ти казах да не ми говориш?

— Добре де!

Тя усети напрежението в трескавото му тяло, но след няколко минути мълчание той сякаш се отпусна. Скоро тя чу равното му дишане и на свой ред се унесе в сън, изтощена от умора.

Събуди се, защото чу името си, изречено с трескав глас.

Стресната, Кристъл вдигна глава от гърдите на Ерик. Очите му бяха затворени, но той бе неспокоен в съня си. Дишането му бе накъсано, а клепачите му трепкаха. Тя усети, че тялото му гори от температура. Спомни си, как той ѝ разказваше за сънищата в съня си по време на треска. Свещите бяха се стопили доста и това ѝ подсказа, че са минали поне няколко часа.

Изведнъж ръката му я обви по-здраво и в съня си той прошепна:

— Кристъл...

Пръстите му докоснаха гърдите ѝ.

Това я накара развълнувано да си спомни ласките му. Сърцето ѝ ускори ритма си. Тя се чудеше дали да не се отдаде на собствените си чувства. Никога в живота си не беше усещала такова привличане. А не знаеше кой е този мъж. Разтрепери се. Бог да ѝ е на помощ, но тя го желаше. Цял живот бе очаквала някой да я докосва така. Копнееше за ласките на Ерик. Тя взе ръката му и нежно я насочи към гърдите си, като внимаваше да не го е събуди. Ако споменаваеше името ѝ насън, сигурно щеше да си мисли, че и сега сънува, каза си тя.

Той не спираше да я гали, а дишането му стана по-учестено.

Кристъл за миг затвори очи под допира на дългите му пръсти. Тя внимателно пъкна ръка под неговата и започна да си разкопчава

ризата. Когато горещите му пръсти се плъзнаха по голата и кожа, тя отново затвори очи от удоволствие, което почти я разплакваше.

Изведнъж ръката му застина. Той вдигна глава от възглавницата. Тя вдигна очи и видя, че Ерик я гледа, съвсем буден. Зелените му очи бяха студени и ядосани. Разбрал, какво върши, той дръпна ръката си сякаш от огън.

— Аз ли те разкопчах? — раздразнено и учудено попита той.

— Не — прошепна тя, като едва успяваше да си поеме дъх. Той сигурно щеше да иска някакво обяснение за действията ѝ. Сърцето ѝ подскочи. И какво щеше да му каже сега?

— Не? Тогава значи...

— Аз се разкопчах — ето, тя призна желанието си. Дъхът ѝ спря. Очите му потъмняха от подозрение.

— Защо?

— Ти спеше — отвърна тя. — Започна да ме докосваш. Викаше името ми. Исках да... да ти бъде приятно.

Той още повече се надигна, подпрян на лакът, като не я изпускаше от очи. Тя също се подпря и смело отвърна на погледа му. Ризата ѝ се разтвори по-дълбоко и откри извивката на гърдите ѝ.

Той я дръпна и ядосано я закри.

— Да ми бъде приятно ли? — иронично я попита. — Защо? За да ме удариш този път по главата ли?

— Ти спеше дълбоко. Ако исках да го сторя, нямаше нужда да се разкопчавам.

— Тогава защо го направи? Казах ти, че вече не те желая.

— Но ти шепнеше името ми в съня си. Прегръщаше ме.

— Сънувал съм.

— Да, обаче мен — направо му го тръсна Кристъл.

— Не си спомням.

— Не е вярно. Събуди се от треската и разбра, че този път сънят ти е истински.

Той свирепо я изгледа.

— Още не си ми отговорила на въпроса. Аз може и да съм сънувал, но защо се включи ти? Защо започна да ме съблазняваш? Какъв е мъничкият ти план сега?

Кристъл преглътна и наведе глава.

— Не те съблазнявам. И нямам никакъв план.

— Тогава защо се остави да те галя?

Тя се колебаеше, дали да му признае. Как да разкрие неочакваните и за нея самата чувства, когато още не знаеше, кой е този ядосан и страшен мъж.

— Аз... аз исках... — и тя млъкна, останала без дъх — ... да ме галиш — в шепот довърши тя, а чувството сякаш изля направо от душата ѝ — така, както преди да избяга. — И тогава не се преструвах. Никой не беше ме карал да се чувствам така.

Той я гледаше, без да мига.

— Защо тогава ме удари и избяга?

— За мен това бе трудно решение, Ерик — искрено му отвърна тя. — Ти ме караше да те желая. Толкова много исках да... — Тя навлажни устни, притеснена да го изрече. — Но трябваше да си напомням, че съм отвлечена. Ти нищо не ми беше обяснил за себе си и за Тони. Не знаех на какво дай вярвам. Мислех, че си луд. Повтарях си да не се поддавам на чувствата, които ти събуждаше у мен. По-важно беше да избягам. Страхувах се от теб и исках да спася живота си. — Тя прехапа устни за миг, а после добави: — Още ме е страх. Толкова бързо променяш настроенятията си. Може да предизвикам гнева ти. — Тя докосна с треперещи пръсти гърдите му. — Но аз те желая. И започнах да разбирам колко, едва след като ти ме отблъсна.

Очите на Ерик я изгаряха през отворите на маската.

— Защо ме желаяш? Какво те привлича? Маската ли? Или тайнствеността и вълнението?

Тя повдигна рамене и ризата отново се разтвори.

— Не знам — опита се да бъде честна. — Може би. Нямам много опит с мъжете. Аз съм била... само веднъж... с мъж.

Ерик присви очи.

— Само веднъж ли? На двайсет и пет години?

— Да.

— И по предизвикателния начин, по който се обличаш! Мислех...

— Знам. Всички мислят така. Дори и баща ми. Не искам хората да се досещат, колко се притеснявам, особено на тази възраст. Затова се обличам така, за да изглеждам по-опитна и уверена. Мисля, че беше прав, когато каза, че... че искам да бъда предизвикателна, но това е, защото се опитвам да прикрия някои неща. — Тя въздъхна, сякаш

сваляше от себе си дългогодишен скрит товар. — А мъжете, с които се запознавах и които в началото ме привличаха... Нищо не излизаше така, както се надявах. В колежа се увлякох по един от футболния отбор. Като ученичка си мислех, че е герой, че е красив. Бях възхитена, когато ме покани да излезем. Беше страхотно. Мислех, че съм влюбена. С нетърпение очаквах да ми се случи онова, за което само бях мечтала. И когато стана... — очите ѝ плувнаха в сълзи — ... бях толкова разочарована. Всичко приключи за миг. После той заспа. На другия ден разказа на целия отбор, как съм го била забавлявала. Веднага скъсах с него, а останалите започнаха да ме обсаждат. Отвратително беше! А така го харесвах в началото.

Ерик поклати глава и стисна устни.

Тя продължи, защото се надяваше, че ще бъде разбрана. Той така ѝ съчувстваше и я успокояваше, когато я беше довел в тунела. Искаше ѝ се отново да се държи по същия начин.

— Бях дълбоко наранена и всичките ми илюзии се разбиха — каза тя. — Оттогава се страхувам да опитам пак с някого, дори и с онзи, за когото възнамерявах да се омъжа.

— Не съм изненадан, като знам, какви мъже си избираш.

— И какво не им е наред тогава? — попита тя.

— Те са самодоволни глупаци, които се интересуват единствено от себе си. Виждат те облечена предизвикателно, знаят, чия дъщеря си и така се превръщаш в голямо парче. Но не ги интересуваш ти. Сякаш избираш само мъжете, които искат да те използват. Намери някой, който да те обича, да те обича заради тебе самата, а не за парите ти, връзките и прекрасното тяло.

— И ти харесваш тялото ми — отбеляза тя.

— Но аз съм те харесал още преди да имаш такова тяло — възрази той. — А сега... е, и аз съм човек.

— Значи ме желаеш? — усмихна се тя при мисълта, че го е хванала. — Преди малко отричаше.

— Нищо не съм казал.

— Защо не?

— Още не ти вярвам. — Той докосна дългия маншет, който покриваше нежните ѝ длани. — Кой знае, какво криеш. Не искам повече рани. Физически и всякакви.

Кристъл малко се отчая.

— Наранявала ли съм те преди? Отказала съм ти среща или какво?

— Никога не си ме наранявала съзнателно. Но винаги ме отминаваше. Когато съм те канил на танц, мило се разсейваше и веднага ме представяше на някоя приятелка.

Точно така се справяше Кристъл с момчетата, а после и с мъжете, които не я интересуваха, така че и тази информация не ѝ помагаше особено да разбере, кой е той...

— А канил ли си ме на вечеря?

— Да.

— И?

— Каза, че си заета.

— О! — кимна тя, чудейки се на глупостта си. — И кога беше това?

— Преди години.

— Не си много настойчив значи — смелостта ѝ се възвърна.

— Реших да изчакам с надеждата, че ще пораснеш и ще, се събудиш, че един ден ще се огледаш наоколо и ще ме откриеш. Бях глупак.

— Сега те откривам — каза тя.

— Да, но виж, какво струва това! — горчиво процеди той.

— Тук съм. И ти си тук. Нали сме заедно. — Тя опита да не бъде притеснена или уплашена и пръстите ѝ заиграха с копчето на жилетката от костюма му. — Защо не направим нещо?

Очите му се впиха в нея, все още студени като стомана.

— Наистина ли искаш?

Сърцето ѝ подскочи.

— Да.

— Защо? Нали и с годеника си не си го правила? Как сега рискуваш с един маскиран мъж, когото не познаваш?

Тя разбра, че Ерик още не ѝ вярва.

— Заради начина, по който ме докосваш, и всичко, което ми казваш. Никой не се е държал така с мен. Ти ми даваш онова, за което отдавна мечтая. Отблъсквах Тони, защото дълбоко в себе си усещах предварително разочарованието. Но не исках да погледна истината в очите и затова отлагах. Все търсех нещо, което другите мъже не можеха да ми дадат. Не познавах такъв като теб. — Тя докосна маската

му, щеше ѝ се да разбере, кой е той. — Искам да преживея това с теб, Ерик. Каквото и да се случи после, когато се върнем горе. Мисля... знам, че можеш да ми дадеш онова, за което копнея. Моля те...

Тя се наведе да го целуне, но той стисна устни и хвана ръката ѝ.
— Искам да се оженя за теб.

Наистина ли беше луд, помисли си тя. Или треската го караше да говори чака? Или пък любовта? Ръцете му се плъзнаха под ризата ѝ и тя забрави всичките си съмнения, замаяна от ласките му. Обзе я желание, каквото никога в живота си не бе изпитвала. Той я целуна, а когато отлепи устни от нейните, тя успя да въздъхне:

— Ерик! О, Ерик.

Ръцете му я галеха и притискаха, тя притвори очи от неочакваните чувства и усещания, които връхлетяла съзнанието и тялото ѝ.

— О, Кристъл. Ти си всичко, което някога съм искал — дрезгаво шептеше той. — Не се страхувай... Не се страхувай...

Тя трескаво отвори очи, изненадана от онова, което се случваше с тялото ѝ. Сякаш губеше контрол над него. Сякаш се бе устремила нанякъде, където светът ще спре и само свещите спокойно ще проблясват в тъмнината. После затвори очи. Тялото ѝ щеше да избухне от усещания, удоволствието бе толкова силно и завладяващо, че изтръгваше от гърлото ѝ радостни и уплашени степания.

По-късно вълните от чувства постепенно започнаха да се отдръпват. В съзнанието ѝ нахлу светло и спокойно усещане за ведрина. Тя отвори очи и сякаш видя блестящи като звезди светлинки в тъмнината.

И те постепенно угасваха, докато лежеше до него, изтощена и безкрайно щастлива, както никога не е била в живота си.

Когато и неговото дишане се успокои, тя чу гласа му:

— Добре ли си?

— О, да — отвърна тя и погали ръката му, която още почиваше върху гърдите ѝ. — Повече от добре! Сега знам, за какво съм мечтала. — Тя извърна глава към него. — Наистина ме доведе в нов свят, както ми обеща горе, на бала, когато стъпих на пелерината ти. Но вече никога няма да мога да бъда щастлива с друг.

Тя видя, как в очите му проблесна влага.

— Боже, как бих желал да е вярно. Запомни, какво си казала, когато се върнем отново в безмилостната светлина горе, далеч от нежните сенки на свещите тук. Каквото и да се случи, помни как те е събудил с целувка. — И той нежно докосна устните ѝ.

Тя леко пипна маската му, сякаш да я помилва, а от очите ѝ роннаха сълзи.

Кристъл широко отвори очи.

— Споменавала съм ти за бала?

— Много пъти. Винаги имаше или някаква проба, или среща в комитета и бързаше.

Тя неразбиращо го изгледа. Боже, колко ли го нараняваше с това, че не можеше да се сети. Дразнеше се от себе си.

— А полицията? Те не искаха ли да разберат кой си? Как така приеха плана ти?

— Тогава не носех маска и казах на Фогърти, кой съм. Провериха ме и получиха доказателства за моето минало. Той бе доволен да ми съдейства. О, дадох му и куршума, който извадих от бедрото си. Това беше доказателство; освен че видях Тони, когато се опита да ме застреля. Детектив Фогърти ми каза, че са претърсили апартамента на Тони и са намерили пистолета, с който е стрелял. Така са имали основание да го задържат.

Тя отвори уста да попита още нещо, но той я спря с целувка.

— Ш-шт! Сега нямаме време за дълги обяснения. Полицията си върши работата. След като арестували Тони, казали всичко на баща ти. Сега Фогърти ще му позвъни, за да му каже, че и ние ще се появим скоро. Но мисля, че трябва да се обадиш на баща ти, за да чуе гласа ти и да разбере, че си добре.

Кристъл кимна и позвъни вкъщи. Ерик усмихнато слушаше разговора и наблюдаваше сълзите ѝ. Но и едва се сдържаше, защото очакваше баща ѝ да разкрие самоличността му. Но това не стана. Кристъл затвори и избърса сълзите си.

— Той толкова се радваше — усмихна се тя. — И ти е много благодарен.

— Какво каза?

— Че не се е надявал този млад мъж да бъде моето спасение, но точно така се е случило. Какво ли имаше предвид? — Тя придоби учудено изражение.

Сърцето на Ерик замря.

— Трябваше да го попитам! — възкликна тя, ядосана на себе си.
— Той сигурно те познава, нали?

— Може би са му казали от полицията.

— О! — Тя отново посегна към телефона.

— Хей! — Ерик взе слушалката от ръката ѝ. — Всеки миг тук ще се появят хора. Трябва да ти намерим прилични дрехи. После ще задаваш въпроси на баща си.

— Добре — разочаровано се съгласи тя. — Татко каза, че пристига с лимузината. Тогава ще го питам. Освен ако не решиш да направиш голямото признание в последната минута.

Ерик осъзна, че губи търпение. Тя толкова често го беше разочаровала през всичките тези години. Още не можеше да ѝ се довери, че ще го обича, след като погледне зад маската му; Не искаше да понесе мисълта, че когато го види, обожанието в очите ѝ ще отстъпи пред смущението и изненадата. Нека сама открие истината. Нека има време да свикне с тази мисъл. Тогава може би...

Той преглътна.

— Не. — Гласът му прозвуча дрезгаво, за да възпре собствените си, а и нейните чувства. — Няма време. Трябва да вземем това-онова. — И той я хвана за ръката и я повлече по коридора към едни стълби. — Знаеш ли, как изглеждаш? Не искам баща ти да те види така.

Тя го прегърна и се облегна на него, докато се качваха към етажа, пълен с елегантни стоки.

— Не ме интересува, как изглеждам. И никого не искам да виждам. Искам да бъда само с теб. — Тя го погледна, а очите ѝ преливаха от желание. — Кога пак ще се любим? — тихо пошепна тя.

Ерик се развълнува. Но нямаше време и за това, каза си със съжаление той. Щастлив беше, че тя го желяе. Дали щеше отново да се чувства така, когато разбере, ако не той?

— Не знам, Кристъл — нервно ѝ отвърна той.

— Не казвай, че не знаеш — помоли го тя, а в очите ѝ нахлу тъга.

Това вече му дойде много. Сега точно не трябваше да се поддава на чувствата си. Всеки миг щяха да се появят полицията, баща ѝ и репортерите. Той я поведе към щанда с дамски дрехи.

— Хайде, потърси си нещо. Има някакви рокли.

Кристъл разсеяно порови из дрехите по закачалките; очевидно нямаше настроение да избира. Гледаше наоколо и сякаш не желаше да се подчини. Изведнъж измъкна някакви черни панталони, провери, кой номер са и се наведе да ги обуе. После запаса краищата на бялата риза.

Ерик учудено я наблюдаваше.

— Няма ли да си намериш и подходяща блуза? — раздразнено я попита той.

Тя го изгледа.

— Не! Искам да съм с твоята риза. Ти ми я даде и тази нощ бях с нея. Няма да я съблека. — Неочаквано очите и се напълниха със сълзи, лицето ѝ се сбърчи и тя се разплака на рамото му, както преди. — Защо пак ми се сърдиш? Нали се обичаме? Нали всичко ще се промени? И ти ще останеш с мен — и тя умоляващо го погледна.

Сърцето му се разтопи.

— Винаги ще съм наблизо, ако ти трябва — увери я той, докато я стискаше в прегръдката си.

— Нужен си ми, Ерик — каза тя и посегна към маската му. — Повярвай ми.

Той се поколеба, изпълнен със съмнения, после целуна: топлите ѝ устни. О, Господи, как я желаше! — помисли си той. Може би имаха още малко време...

В този миг той чу някакъв шум и суетня от близката въртяща се стъклена врата. Вдигна глава и се огледа. Разни фотографии ги снимаха през витрините. Зад тях се виждаше черната лимузина и до нея полицейска кола, после още една, която току-що спираше.

— Тук са — пошепна той. Целуна я бързо още веднъж, сякаш за последен път. — Трябва да тръгваме, Крисиус.

— Защо отново ме наричаш с това глупаво старо име? — попита тя с болка и объркване в очите.

— Аз ти го измислих, когато бяхме деца. — Той я обгърна с ръка и я избута към вратата.

Въздухът бе свеж и студен. Попаднаха във водовъртежа на всеобщата суматоха и внимание. Репортерите, които бяха дежурили пред дома ѝ и сега бяха последвали лимузината, не спираха да снимат и то предимно маскираното му лице. Сега му се искаше да беше свалил тази маска. Отвсякъде стърчаха микрофони и се чуваха

въпроси. Лорънс Уинтроп изтича и взе дъщеря си в прегръдките си, после протегна ръка и към Ерик.

— Благодаря ти! Успя да измъкнеш дъщеричката ми от ръцете на онзи убиец. Толкова съм щастлив сега!

Ерик кимна и промърмори:

— Няма нищо.

Беше притеснен, мразеше да бъде център на внимание: С облекчение прие предложението на детектив Фогърти, който също пристигна, да се качи в полицейската кола. Но трябваше да се сбогува с Кристъл.

Тя се държеше за баща си, но когато Ерик приближи, хвана ръката му.

— Ела с нас.

Той поклати глава и опита да скрие вълнението в гласа си.

— Трябва да отида в полицията, за да докладвам.

— Но...

— Чакай ме — отсече той. Разочарованието в очите ѝ му късаше сърцето, но той нямаше избор. Стисна ръката ѝ и се дръпна.

— Кога ще те видя пак? — извика след него тя.

— Не знам — отвърна той и бързо последва Фогърти. Не можеше да понесе погледа в очите ѝ. Може би никога повече нямаше да го гледа с такава любов и обожание.

Кристъл наблюдаваше, как Ерик се качва в полицейската кола. През страничното стъкло забеляза, как той си свали маската. Но не успя да види лицето му. Колата тръгна, а на нея ѝ се прииска да се втурне и да го спре. Защо беше така безразличен, когато се разделяха? Нали ѝ казваше, че я обича? Какво го промени? Защо неочаквано я бе нарекъл Крисиус, сякаш тя все още беше дете?

Баща ѝ я поведе към лимузината през тълпата крещящи репортери. Тя трескаво прехвърляше спомените от миналото. И изведнъж от едно далечно кътче в съзнанието ѝ изплува неочаквано жив спомен. Тя видя слабичко момче с къдрава коса, няколко години по-голямо от нея. То я дразнеше, но тя не се ядосваше. То каза: *„Кристъл е смешно име и не ти подхожда. Ти не приличаш на кръгло стъклено кълбо или на твърдо парче кварц. Ти си жизнена и пълна с енергия. По-скоро като мехурче в бутилка газирана вода. Крисиус ти прилича повече. Така ще те наричам.“* И наистина я наричаше така до

края на училището. Съучениците ѝ също започнаха да я наричат така. Това бе единственият ѝ прякор.

Сълзи рiekнаха от очите на Кристъл, когато си спомни, кое бе това момче. Е. Дж. Сондърс. Бе кръстен Ерик на баща си, а родителите му го наричаха Еджей по първите букви от имената му, за да не го объркват е големия Ерик. Скоро другите деца започнаха да му викат Джей за по-кратко и така си и остана. Джей Сондърс. Той беше нейният Фантом. Защо не се беше сетила навреме?

Шофьорът затвори вратата на лимузината и Кристъл избяга от шума навън, но душата ѝ не намираше успокоение.

— Тази сутрин говориха за теб и по радиото, и в новините по телевизията — каза баща ѝ. — Днешните вестници също те обсъждаха. Как един мъж, облечен като призрак, те е отвлякъл от бала. Вече го наричат Фантома на Чикаго.

— Ти знаеше кой е той, нали, татко?

— Да. — Баща ѝ се усмихна. — Макар да признавам, че не го познах с тази маска и пригладената назад коса. И ти го позна, нали?

— Не — със съжаление отвърна тя. — За миг помислих, че може да е Джей. — Тя се сети как се беше притеснил Ерик. — Той ми каза, че истинското му име е Ерик. Бях забравила, че е кръстен така на баща си.

Лорънс Уинтроп се засмя.

— Сигурно много се е забавлявал.

Кристъл изстина.

— Мислиш, че само си е играл с мен? — това обясняваше неясния му отговор, когато го беше попитала, дали ще се видят отново.

— Нямам представа. — Баща ѝ още беше развеселен. — Нищо не знаех за това, докато не видях полицията да отвежда Тони от балната зала с белезници на ръцете. Тъкмо бях пристигнал и нямах представа, че си изчезнала. Попитах какво става и тогава ми обясниха цялата история. Казаха, че Джей е бил в специалните служби във Вашингтон. Очевидно поемането на такъв риск е било нещо обичайно за него, справял се е и с по-трудни задачи. Проверили са досието му и тогава са му поверили теб, докато хванат Тони. Тони е стрелял по него. Той не ти ли каза?

— Да, поне това ми каза.

— А разбра ли, че сам си е извадил куршума? Видял е Тони, когато стрелял по него, но не успял да се измъкне от колата. Престорил се на мъртъв и Тони избягал. Джей се върнал в апартамента си, извадил куршума, превързал крака си, после заличил следите от кръв и слязъл в тунелите. Оказа се, че дядо му работел там, преди баща му да се замогне от бизнеса с недвижими имоти. Когато Джей бил още дете, дядо му го завел в подземията да му ги покаже.

Кристъл клатеше учудено глава.

— Джей — шепнеше тя. Винаги го бе мислила за тих книжен червей, когото помнеше от училище. По-късно го беше срещала по разни събирания и не го бе намирала променен. Е, беше станал похубав. Мършавостта му бе изчезнала. Но не й бе станал по-симпатичен. Кой би се досетил, каква страст и смелост са били скрити в душата му? О, колко глупава е била!

Ерик бе първият човек, разкрил, колко дълбоки чувства можеше да изпитва мъжът към жената, голямата любов, подхранвана с години. И, което бе най-прекрасното, беше я накарал за пръв път да изпита такива чувства. Да се влюби! Сега знаеше, какво иска. Надяваше се само и той да я желае. Облегна глава на рамото на баща си, тъжна и притеснена.

— Кога пак ще го видя, татко?

— Трябва да го поканим на вечеря.

Тя вдигна глава.

— Тази вечер ли?

— Малко е късно да предупредим готвача, но ще се оправим някак си — усмихна се той. — Защо си се разбързала така? Да не би вече да ти е направил впечатление?

Тя кимна и очите й плувнаха в сълзи.

— Обичам го, татко. Искам да бъда с него.

Но тази вечер не успяха да открият Джей. Тя звъня в апартамента и в офиса му. Баща й се обади на детектив Фогърти в полицията, но и там го нямаше. Тя се тревожеше да не би отново да е получил треска. По-късно, съвсем отчаяна, Кристъл позвъни в дома на родителите му. Госпожа Сондърс й каза, че се е отбил следобед да я види, но си е отишъл. Сподели с Кристъл, че не е вярвала, че е мъртъв и е радостна, че е спасил от опасност и нея.

— Той винаги те е харесвал — добави госпожа Сондърс. — Може би не знаеш.

Минаха дни, а Кристъл не успяваше да открие Джей. Снимката му с маската бе по всички вестници и по новините на телевизията. Имаше и нейна снимка, и двамата заедно сутринта пред „Уинтроп“. Чикагският призрак бе завладял съзнанието на всички хора в града. Постепенно се разкриваха подробности около него. Но Джей не даде никакво интервю. Кристъл също отказваше.

Чудеше се, къде ли е той и защо не се обажда. Тя не излизаше от къщи, не ходеше дори и до клуба, защото се пазеше от репортерите. Толкова бе объркана, не можеше да се занимава и с тях. Годеникът ѝ се беше оказал убиец. Тя пък бе отвлечена от маскиран мъж, който бе Джей, за когото се смяташе, че е мъртъв. А Джей пък се оказа най-прекрасният любовник, който тя би могла да си представи. Копнееше отново да бъде в прегръдките му.

Не му ли липсваше така, както той липсваше на нея? Защо така я пренебрегваше? Дали за него това не бе само игра? Той споменаваше нещо такова, сети се тя. Сега магията я нямаше и Джей сигурно търсеше ново приключение, а може би и нова жена? Дали не бе го отегчила работата му като адвокат, след като е бил в тайните служби? Сигурно затова бе тръгнал да я спасява, за да търси отново предизвикателство. Разбира се, Тони бе стрелял по него и той трябваше да го накаже. Но маскирането и отвлечането ѝ от бала едва ли бяха единственият начин да постигне целта си. Беше ѝ бе казал, че го прави, защото я обича, но вероятно и това е било част от играта.

И все пак, Кристъл за нищо не съжаляваше. Можеше да живее със спомена за онази нощ до края на живота си.

Седмицата изтичаше, а тя бе изтощена от притеснения, сълзи, отчаяние и горчив гняв, че Джей още не се обажда. Спряла бе да го търси. И не искаше повече да стои въщи и да показва, че го чака да се обади. Каза на баща си, че е решила да отиде на лятната вила в Уисконсин, за да остане сама и да се скрие от репортерите. Ако Джей искаше, щеше да я намери. Ако не, по-добре да бъде сама, за да преодолее чувствата си към него.

В неделя тя тръгна сама с колата. Ноември не беше най-подходящото време за почивка в Уисконсин. Листата на дърветата бяха окапали. Беше студено. След като разопакова багажа си, тя запали

камината. Искаше да се отпусне и съблече джинсите и пуловера си. Навлече ризата на Ерик, или по-точно на Джей. Откакто се разделиха, всяка нощ спеше с нея. Отгоре сложи халата си, после примъкна едно креело до камината.

Не можеше да се съсредоточи. Къде ли беше той, тъжно се чудеше тя. Беше го молила да не я забравя, когато се върнат в света отгоре. Но изглежда я беше забравил.

По здрач тъжните ѝ размишления бяха прекъснати от хлопане по вратата на малката вила. Тя стана и светна лампата в притъмнялата стая. Огънят едва мъждукаше. Забърза към вратата, защото се надяваше това да бъде Джей. После се поколеба. Само баща ѝ знаеше, че е тук. Стъмваше се, а тя беше сама във вилата. Мястото бе доста отдалечено. Зачуди се дали да отвори. Почукването се повтори.

Кристъл прехапа устни, а сърцето ѝ подскочи.

— Кой е? — попита накрая тя.

— Зависи кой искаш да бъде — каза мъжки глас. — Имаш два варианта.

Тя невярващо и щастливо се усмихна и веднага отвори вратата. Пред нея стоеше висок мъж с вълнено сако от туид, риза с отворена яка и тъмни панталони. Тъмнокестенявата му коса беше къдрава — над бялата маска. Зелените му очи изучаваха лицето ѝ.

— Джей! — възкликна тя през смях и сълзи едновременно. Дръпна го вътре, тресна вратата, сграбчи ръцете му и го разтърси.

— Къде беше? Мислех, че си ме забравил!

Той сякаш се обърка от реакцията ѝ.

— Ами... бях... всъщност нарочно ме нямаше. Искях да ти оставя време да помислиш и животът ни отново да стане нормален. Колкото може да е с всичките тези репортери. И тях се мъчех да избегна.

— Но къде беше? Къде не звънях!

— Разбрах. Имам леля, която живее в Евастън. Бях при нея една седмица. Само майка ми знаеше, но я заклех да не ме издава.

— А откъде разбра, че съм тук?

— Тази сутрин се обадох у вас. Бях си обещал да не се появявам пред теб поне една седмица, а тя вече изтече. Баща ти ми каза, къде си. Тръгнах веднага, но се позагубих, докато търсех мястото.

— Обещал си си да се криеш цяла седмица! Права бях. Наистина си луд. Да те няма, когато бихме могли да сме заедно. И защо още си с тази маска?

Той наведе глава за миг.

— Дълго мислих за това — после вдигна очи, а те бяха сериозни и замислени. — Реших, че е по-добре заедно да направим прехода.

— Какъв преход?

— От Кристъл Уинтроп, наследницата в опасност, и Ерик, Фантома на Чикаго, да станем просто Кристъл и Джей, които отдавна-отдавна се познават.

Тя кимна.

— Добре — и без колебание и предупреждение тя посегна към маската му. За миг той се стегна, сякаш се бореше е желанието да я възпре. Но не ѝ попречи, докато нежно свали маската от лицето му.

Кристъл му се усмихна, щастлива и доволна да види познатото ъгловато лице на Джей, с високото чело, тъмните вежди и тесния нос. Тя леко докосна скулите му. Не можеше да си обясни, защо никога не бе забелязвала, колко красив е той. Защо не бе обръщала внимание на блестящите му зелени очи? Може би защото се бяха срещали предимно в офиса, а той винаги бе с наведена над брачния ѝ договор глава. Преди това никога не се бе сещала да го погледне. Прокара пръсти по къдриците, паднали върху челото му — така косата му ѝ харесваше повече, отколкото пригладена назад.

— Джей — въздъхна тя. Вдигна се на пръсти и го целуна. Изглеждаше ѝ по-висок, но нали в офиса му тя винаги беше с обувки на токчета. Когато устните им се срещнаха, едрите му длани обвиха кръста ѝ и той я привлече към себе си.

Докато я целуваше настойчиво и с копнеж, тя усети познатия пламък да се надига в тялото ѝ. Прегърна го през врата и се притисна към него. Той пхна ръка под халата и потърси гърдите ѝ. Милувката му я накара да се разтопи от желание.

— Джей, цяла седмица мечтая само за това — прошепна тя, хвърли маската на дивана и започна да се съблича.

Когато халатът ѝ се свлече на пода, Джей я хвана за раменете, впи очи в нея и каза:

— Почакай.

— Защо? — разочаровано попита тя.

— Имам един въпрос, който искам да ти задам от години.

— Какво?

— Ще се омъжиш ли за мен? За мен, за Джей, а не за Ерик.

Тя се усмихна и отново обви ръце около врата му.

— Разбира се, че ще се омъжа за теб, Джей! Всъщност защо да не избягаме?

Той леко се притесни:

— Кристъл...

— Защо не? Не ми се организира голяма сватба. Стига ми толкова.

Той се усмихна и поклати глава.

— Но, Кристъл, ти скоро откри, че ти харесвам. А аз изпитвам чувства към теб от много години. Може би е добре да помислиш. Помолих те да се оженим, защото искам да знаеш, какво изпитвам и какви са намеренията ми. Но ти трябва да си сигурна, преди да приемеш.

— Сигурна съм.

— Но, мила, ние прекарахме само една-единствена дълга нощ заедно.

— Тя бе като цял живот. Как си представяш, че ще търся друг след теб?

— Нека известно време да сме сгодени, за да имаш време все пак да помислиш.

— По-скоро пак ще ти стана пленница — отвърна тя.

Той сви вежди:

— Защо?

— За да няма как да избягам. Искам да бъда твоя — от сърце изрече тя. — Искам завинаги да бъда твоя пленница.

— А на мене ми трябва съпруга, не затворник — поклати глава той.

— Добре, още сега.

Джей дълбоко въздъхна.

— Винаги ме побъркваш. Разговорите ми с теб следват някаква невъзможна логика.

— Това не е логика, а любов! — И тя започна да разкопчава ризата си — изпитан метод да го накара да забрави всякаква мисъл.

— Още ли носиш тази риза?

— Направо живея в нея. Това бе единственото, което имах от теб. В очите му проблесна нетърпеливо желание.

— Кристъл...

Той грубо я привлече в прегръдката си и така страстно я целуна, че дъхът ѝ спря. Тя се притисна в него, замаяна от копнеж. Зави ѝ се свят и за миг усети как полита, за да се приземи на меките възглавници на дивана. Той бързо съблече сакото си и легна до нея, после я обсипа с целувки.

— О, Джей — простена Кристъл и зарови пръсти в косата му. Сълзи руннаха от очите ѝ.

Докато го прегръщаше, тя усети, че събори нещо, което леко падна на пода, но бързо се понесе в горещите вълни на желанието и не обърна внимание.

Маската лежеше забравена, а отворите ѝ с форма на бадем бяха празни. Но тихото и застинало изражение излъчваше странна мъдрост и задоволство.

Издание:

Лори Хертър. Фантома от Чикаго

Редактор: Теодора Давидова

ИК „Арлекин“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.